

บทที่ ๒

ลักษณะทั่วไปของคำรับสารภาพ

ความหมายของคำรับสารภาพ

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน "คำ" หมายถึง "เสียงที่พูด" และ "รับสารภาพ" หมายถึง "ยอมรับผิด" ดังนั้นเมื่อนำมารวมกันแล้ว "คำรับสารภาพ" จึงหมายถึง "คำพูดอันเป็นการยอมรับผิด"

คำรับสารภาพตรงกับภาษาอังกฤษว่า "confession" และตรงกับภาษาลาตินว่า "confessio"

คำรับสารภาพเป็นถ้อยคำที่ใช้ในทางคดีอาญาเป็นส่วนใหญ่ โดยทั่วไปหมายถึง การที่บุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด^๒ ได้กระทำให้ปรากฏข้อเท็จจริงต่อบุคคลอื่น^๓ ด้วยการ

^๑ อุทัย ทิรัญโต, พจนานุกรมศัพท์กฎหมาย : อังกฤษ - ไทย (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ทิพย์อักษร, ๒๕๒๕), หน้า ๔๐.

^๒ แวว ขอดพยุง, กฎหมายลักษณะพยานหลักฐาน (เชียงใหม่ : โรงพิมพ์สุทธิสารการพิมพ์, ๒๕๐๘), หน้า ๕๐. ; Chartes E. Torcia, Wharton's Criminal Evidence (New York: The Lawyer Co-Operative Publishing co, ๑๙๓๓), pp. ๔๑๖-๔๑๗. ; E.R. Baker and F.B. Dodge, Criminal Evidence and Procedure (London: Butterworths, ๑๙๓๕), p. ๔๔.

^๓ A.E. Pople, Criminal Procedure Manual (Toronto: The Carswell Company Limited, ๑๙๕๖), p. ๑๗๖. ; Harold Mulbar, Interrogation (Illinois: Charles C Thomas Publisher, ๑๙๕๑), p. ๒๐. ; John J. Horgan, Criminal Investigation (New York: McGraw-Hill Book Company, ๑๙๓๕), p. ๓๑.

ยอมรับข้อเท็จจริงอันเป็นปฏิปักษ์ต่อผลประโยชน์ของตนเอง^๑ ไม่ว่าจะเป็นการยอมรับข้อเท็จจริงโดยทรงว่าเป็นผู้กระทำผิดทางอาญา^๒ หรือยอมรับข้อเท็จจริงซึ่งนำไปสู่การวินิจฉัยว่าได้กระทำผิดทางอาญาก็ตาม^๓

ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในคำรับสารภาพจะต้องปรากฏรายละเอียดของการกระทำในแต่ละขั้นตอนตามองค์ประกอบความผิด อันเป็นการยอมรับว่าได้กระทำผิดอย่างเต็มที่ตามที่ถูกล่ามหา^๔

D. W. Elliott, Phipson's Manual of the Law of Evidence (London: Sweet & Maxwell, ๑๙๗๒), p. ๑๗๖.; Uernon C. Branham and Samuel B. Kutash, Encyclopedia of Criminology (New York: Philosophical Library, ๑๙๕๕), pp.

๑๔๔ - ๑๔๕.

^๒ Charles E. O'Hara, Fundamentals of Criminal Investigation (Illinois: Charles C Thomas, Publisher, ๑๙๕๖), p. ๑๑๖. ; Fundamental of Criminal Investigation (Illinois: Charles C Thomas Publisher, ๑๙๗๕), p. ๑๓๖. ; Gilbert B. Stuckey, Evidence for the law Enforcement Officer (New-York: McGraw-Hill Book Company, ๑๙๗๕), p. ๑๕๐. ; G. D. Nokes, Cooke's Cases and Statutes on Evidence (London : Sweet & Maxwell Limited, ๑๙๖๓), p. ๑๙๗. ; Joe H. Munster and Murl A. Larkin, Military Evidence (New York: The Bobbs-Merrill Company ๑๙๖๔), p. ๑๔๓.

^๓ Baker and Dodge, Criminal Evidence and Procedure, pp. ๕๕ - ๕๖.

So Sethaputra, New Model English-Thai Dictionary (Bangkok: Thai Watana Panich, ๑๙๗๐), p. ๒๕๗.

คำรับสารภาพ (confession) ในระบบ common law หมายถึง คำรับสารภาพที่กระทำต่อบุคคลอื่นนอกศาล การรับฟังคำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานนี้ ศาลให้ความสนใจและให้ความเคร่งครัดในการรับฟังเป็นอย่างมาก และโดยทั่วไปถือว่าเป็นแบบหนึ่งของ admission ซึ่งจัดว่าเป็นข้อยกเว้นของ hearsay rule คาย

คำรับสารภาพอาจกระทำโดยปากเปล่า (oral) เขียน (written) หรือจาก (verbal) หากกระทำในศาลเรียกว่า คำรับสารภาพในศาล (judicial confessions, formal, coroner's inquest or plea of guilty) แต่หากกระทำนอกศาลเรียกว่า คำรับสารภาพนอกศาล (extrajudicial confessions, informal or confessions)

^๑ Stuckey, Evidence for the Law Enforcement Officer, p. ๑๘๘.

^๒ Paul F. Rothstein, Evidence (St. Paul, Minn : West Publishing Company, ๑๙๗๐), p. ๒๐๑.

^๓ Maurice, J. Fitzgerald, Handbook of Criminal Investigation (New York : Greenberg Publishing Company, ๑๙๗๔), pp. ๑๐๖ - ๑๐๗ .; Criminal Investigation (New York: Arco Publishing Company, ๑๙๗๔), pp. ๑๐๖ - ๑๐๗ .; Paul B. West and Kenneth M. Wells, Criminal Evidence for Police (New Jersey: Prentice-Hall, ๑๙๗๖), pp. ๒๘๘ - ๓๐๐.

^๔ William Shaw, Evidence in Criminal Cases (London : Shaw & Sons Ltd, ๑๙๕๔), p. ๓๐ .; Philip Babcock Gow, Webster's Third New International Dictionary (Springfield : G & C. Merriam Company Publisher, ๑๙๖๑), p. ๕๘๕.

ขอแตกต่างระหว่าง confession กับ admission

ในสหรัฐอเมริกาคำว่า admission เมื่อนำมาใช้ในทางอาญาหมายถึง คำกล่าวที่เป็นการยอมรับข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์แวดล้อมอันเกี่ยวข้องกับความผิด แต่ยังไม่ถึงขั้นการยอมรับว่าเป็นผู้กระทำความผิดโดยตรง admission จึงต่างกับ confession^๒ เช่น การยอมรับข้อเท็จจริงบางอย่างในสถานที่เกิดเหตุ หรือยอมรับว่าคุณเคยกับผู้เสียหาย แต่ยังคงปฏิเสธว่ามีใครกระทำความผิด เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม admission สามารถใช้เป็นพยานหลักฐานพิสูจน์เกี่ยวกับเจตนาหรือความรู้สึกผิดชอบในการกระทำของผู้ที่ให้การยอมรับนั้นได้ ส่วนในประเทศอังกฤษไม่ปรากฏความแตกต่างระหว่าง confession กับ admission เพราะในประเทศอังกฤษถือว่าการยอมรับที่มีลักษณะเป็นการปรักปรำตนเองทั้งหมดเป็นคำรับสารภาพ^๕

admission อาจกระทำโดยตรงเช่น การพูด (statement) หรือวาจา (verbal) เป็นต้น หรือกระทำโดยปริยาย (implied admission หรือ tacit admission) เช่น การนิ่ง (silence) เป็นต้น^๖

ขอแตกต่างระหว่าง confession กับ exculpatory statement

คำว่า exculpatory statement เมื่อนำมาใช้ในทางอาญา หมายถึง คำกล่าวเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ที่จากข้อกล่าวหา หรือคำกล่าวแก้ตัวจากข้อกล่าวหา^๗

โทกล โสภาคย์วิจิตร, พจนานุกรมกฎหมาย อังกฤษ - ไทย (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พรานพิมพ์, ๒๕๖๓), หน้า ๑๘. Cleary, McCormick on Evidence, pp. ๓๐๘ - ๓๑๐.

^๒ Horgan, Criminal Investigation, p. ๗๑.

^๓ Stuckey, Evidence for the Law Enforcement officer, p. ๑๘๘.

^๔ Torcia, Wharton's Criminal Evidence, p. ๔๑๗.

^๕ Elliott, Phipson's Manual of the law of Evidence, p. ๑๗๖.

^๖ Cleary, McCormick on Evidence, p. ๓๐๘.

^๗ Torcia, Wharton's Criminal Evidence, pp. ๔๑๘ - ๔๓๑.

เช่น บุคคลซึ่งอยู่ในสถานที่เกิดเหตุซึ่งเห็นคนถูกยิงถึงแก่ความตาย แต่เขาปฏิเสธว่าเขาไม่ได้เป็นคนทำ เขาได้ให้ปากแกลนไขเป็นจำนวนมากซึ่งอาจทำให้ตายได้ แต่เขาปฏิเสธว่าได้ให้เข้าไปโดยการเข้าใจผิด เป็นต้น^๑ ดังนั้น exculpatory statement จึงต่างกับ confession ..

ปรัชญาของการรับฟังคำรับสารภาพ

โดยทั่วไปมนุษย์เมื่อกระทำความผิดแล้วจะรับสารภาพเสมอ เพราะเขาเป็นมนุษย์และเพื่อการเป็นส่วนหนึ่งของเขาที่ซุ่มซ่อนของเขา^๒

บุคคลธรรมดาที่มีความรู้สึกและสามารถพูดได้ เมื่อกระทำความผิดแล้วในบางครั้งก็ไม่อยากรับสารภาพ เพราะสังคมได้กำหนดโทษสำหรับความผิดตามที่ เขาจะรับสารภาพไว้ แต่ถึงกระนั้นก็ตามจิตใจและมูลเหตุของใจของบุคคลก็ปรารถนาที่จะพูดความจริงมากกว่า เพราะว่า "การพูดความจริงง่ายกว่าการโกหก" ดังนั้น การที่บุคคลเมื่อกระทำความผิดแล้วไม่รับสารภาพนั้นมาจากสาเหตุอื่น ๆ เช่น ประสิทธิภาพบางอย่าง ความจำเป็น เป็นต้น มิใช่เกิดจากจิตใจของมนุษย์

แม้ว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมอันเป็นการต่อต้านบรรทัดฐานของสังคมหรือเป็นปฏิปักษ์ต่อบรรทัดฐานของสังคมซึ่งเรียกว่า "อาชญากร" ก็ตาม ก็อาจจะมีแรงจูงใจที่จะยอมรับสารภาพถ้าสังคมเปิดโอกาสให้เขาสามารถทำได้ อาชญากรได้ประกอบอาชญากรรมก็เพราะว่า เขามีมูลเหตุของใจที่ชอบกระทำมันเหมือนอย่างกับเราชอบดูภาพยนตร์หรือโทรทัศน์ ดังนั้น อาชญากรจึงมักจะพอใจที่จะยอมรับสารภาพแม้ว่าเขาจะถูกลงโทษก็ตาม เหมือนอย่างกับเราที่ชอบดูภาพยนตร์หรือโทรทัศน์ แม้การกระทำนี้จะถูกลงโทษ

แต่อย่างไรก็ตามมีบุคคลเป็นจำนวนมากจะนิ่งเมื่อมาอยู่ต่อหน้าเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งก่อให้เกิดการบังคับโดยการพูดหรือการทรมานอื่น ๆ เพื่อให้บุคคลผู้ต้องสงสัยยอมรับสารภาพ แต่วิธีนี้อาจทำให้บุคคลผู้บริสุทธิ์ยอมรับสารภาพที่ไม่เป็น

^๑ Ibid.

^๒ Arthur S. Aubry, Rudolph R. Caputo and R.J. Gallati, Criminal Interrogation (Illinois: Charles C Thomas Publisher, ๑๙๕๐), pp. ๓๐๑ - ๓๐๗.

ความจริงและถูกพิพากษาลงโทษ เพราะคำรับสารภาพนั้นได้ เพราะในขณะที่บุคคลถูกทรมาน หรือถูกบังคับ เขาจะไม่รู้อย่างอื่นนอกจากการถูกทรมานหรือถูกบังคับให้เขารับสารภาพโดย เขาไม่รู้เลยว่าคำรับสารภาพที่เขาให้ออกมานั้นจะนำมาใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันเขาในการ พิจารณาคดี

ดังนั้นทางจิตวิทยาแล้วอาจกล่าวได้ว่า "บุคคลต้องการพูดความจริงและเขาจะ พูดความจริงภายใต้เงื่อนไขที่ถูกต้อง"

วิวัฒนาการของกฎหมายเกี่ยวกับคำรับสารภาพ

วิวัฒนาการทั่วไป

การรับฟังคำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานได้เริ่มขึ้นมาเป็นเวลานาน โดยใน สมัยแรก ๆ ปรากฏออกมาในรูปของคำรับสารภาพในทางศาสนา (religious confessions) ซึ่งกระทำในโบสถ์โดยเปิดเผย (public) และสมัครใจ (voluntary) ต่อมาได้เปลี่ยนแปลงเป็นการมีกฎเกณฑ์ที่สม่ำเสมอ (frequent) เป็นหน้าที่ (obligatory) เป็นความลับ (secret) และเป็นกรกระทำ ส่วนบุคคล (private) และบุคคลที่เป็นผู้รับคำรับสารภาพใน ค.ศ. ๑๖๑๖ คือ พระ (priests) ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดเพียงคนเดียวในสมัยนั้น เพราะจัดอยู่ใน ลักษณะที่เป็นหน้าที่ของพระ จนกระทั่งราว ค.ศ. ๑๓๐๐-๑๖๐๐ จึงเปลี่ยนเป็นบุคคลที่มีอายุ สูงสุดแทน

คำรับสารภาพตามแนวความคิดของ Christian เห็นว่า คำรับสารภาพเป็นการสารภาพต่อบุคคลผู้มีอำนาจ (person in authority) คือพระในสมัยนั้น โดยโบสถ์จะชักชวนให้รับสารภาพตามความเชื่อของบุคคล อันเป็นพิธี (rituals) และเป็นขนบธรรมเนียมประเพณี (institutions) จุดมุ่งหมาย ก็เพื่อจัดความชั่ว

คำรับสารภาพแต่เดิมที่กระทำในโบสถ์ ในสมัยนั้นโบสถ์จึงเป็นเพียง "ศาลของ ความสำนึกผิด" (court of conscience) และไต่ถอย ๆ กลายมาเป็น "การเริ่มต้น

^๑ M. Hepworth and B. Taylor, British Journal of Law and Society (Winter ๑๙๗๕): ๒๒๓.

^๒ Ibid, p. ๒๒๑, ๒๓๑.

ของการรับผิด" (aculture of guilt) โดย Criminal law Revision Committee เห็นว่าความน่าเชื่อถือของคำรับสารภาพและวิธีการที่ได้มามีความสัมพันธ์กัน และสนับสนุนว่า อนาคตของคำรับสารภาพอาจจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ นอกจากนี้ ขอนำสงสัยอย่างอื่น

คำรับสารภาพที่ปรากฏอยู่ในวิวัฒนาการ ของกฎหมายพยานหลักฐานในยุคที่สาม อันเป็น "ยุคกฎหมาย" โดยในยุคนี้ได้มีการรับรองกันว่า คำรับสารภาพของผู้กระทำผิด ในทางอาญา ถือว่าเป็นพยานหลักฐานที่ดีที่สุด และคำรับสารภาพตามปกติแล้วจะต้องเกิด จากการตั้งข้อถาม และมักเอาความจริงไปประจักษ์จากปากคำของผู้รับสารภาพนั่นเอง

การใช้คำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานมีมานานแล้วในประเทศที่ใช้กฎหมาย แบบ common law เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ออสเตรเลีย เป็นต้น^๓ แต่ในขณะ เดียวกันประเทศทางภาคพื้นยุโรปซึ่งใช้กฎหมายแบบประมวลก็ได้วิวัฒนาการในเรื่องนี้ โดยประเทศทางภาคพื้นยุโรปตั้งแต่สมัยกลางมีแนวความคิดอยู่บนพื้นฐานของกระบวนการ ใดส่วน กล่าวคือ ใช้การแสวงหาพยานหลักฐานออกจากปากผู้ต้องสงสัย หรือการบีบบังคับ ให้รับสารภาพโดยการซักถามนั่นเอง^๔

จากประวัติศาสตร์อันยาวนานของการใช้คำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐาน อาจจำแนกได้เป็น ๔ ยุค ดังนี้

ยุคที่ ๑ คำรับสารภาพรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ทั้งหมดโดยไม่มีข้อจำกัด และ ไม่ว่าคำรับสารภาพนั้นจะได้มาด้วยวิธีการใดก็ตาม คำนั้น ในสมัยแรก ๆ ก่อนศตวรรษที่ ๑๘

^๑ Ibid., pp. ๒๓๖ - ๒๓๘, ๒๓๐, ๒๓๖.

^๒ นิติตาสตร์ไพศาลย์, พระยา, ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย (พระนคร : โรงพิมพ์ วิริยะการพิมพ์, ๒๕๐๒), หน้า ๒๓๕ - ๒๓๘.

^๓ School of Law New York University, Criminal law Education and Research Center (New York : Fred B.

Rothman & co, ๑๙๗๒), pp. ๒ - ๓

ประชาชน วิวัฒนาการ, เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๘๖ - ๑๘๗.

คำรับสารภาพจึงมักได้มาโดยการทรมานด้วยวิธีการต่าง ๆ จนมีคำกล่าวว่า "คำรับสารภาพที่ได้ให้ในระหว่างกระบวนการพิจารณาของศาลย่อมมีน้ำหนักมากกว่าการพิสูจน์อื่นใด" เป็นภาษาลาตินว่า "confessio facta in judicio omni probatione major est" แปลเป็นภาษาอังกฤษว่า "A confession made in judicial proceedings is of greater force than all proof"^๒ และมีคำกล่าวอีกว่า "เมื่อคำรับสารภาพเป็นการพิสูจน์ที่ดีที่สุด มันคือพยานหลักฐานที่ดีที่สุดที่ถูกทำขึ้น"^๓ ดังนั้น ในระหว่าง ค.ศ. ๑๕๐๐ - ๑๖๐๐ คำรับสารภาพจึงอยู่ในลักษณะที่ว่า "เป็นคำพิพากษาลงโทษที่ดีที่สุดที่สามารถทำได้" (the highest conviction that can be made)^๔

ยุคที่ ๒ ประมาณ ค.ศ. ๑๗๐๐ วิธีการได้รับคำรับสารภาพเริ่มได้รับการพิจารณาและถูกกำหนดว่าคำรับสารภาพที่ไม่น่าไว้วางใจอาจถูกปฏิเสธ เช่น คำรับสารภาพอันเป็นผลมาจากการบีบบังคับทางจิตใจด้วยความหวังหรือความกลัวจากการถูกทรมาน จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้ เป็นคน^๕

ยุคที่ ๓ ประมาณ ค.ศ. ๑๘๐๐ ในยุคนี้ ได้มีการพัฒนาหลักเบื้องต้นของการคัดคำรับสารภาพที่ได้รับมาโดยมิชอบออกไป ส่วนหลักการรับฟังคำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานเดิมได้ลดความสำคัญลงมากลายเป็นเพียงข้อบกเวนของการไม่ยอมรับฟังเท่านั้น^๖ เช่น

^๑ วังษ์ วีระพงศ์, การรวบรวมและนำสืบพยานหลักฐานในคดีอาชญากรรม (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภาสัมพันธ์, ๒๕๐๕) หน้า ๑๗๐.

^๒ อนุเบติ ใจสมุทร, ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ : สำนักพิมพ์นิติบรรณาการ, ๒๕๑๔), หน้า ๕๓.

^๓ Elliott, Phipson's Manual of the law of Evidence, p. ๑๗๖.

^๔ Mulbar, Interrogation, pp. ๕๘ - ๕๙.

^๕ วังษ์ วีระพงศ์, เรื่องเดียวกัน.

^๖ Wigmore, A Student's Textbook of the Law of Evidence, p. ๒๑๐.

^๗ วังษ์ วีระพงศ์, เรื่องเดียวกัน.

คำรับสารภาพอันเป็นผลมาจากการถูกชักชวนโดยไม่สมควรแล้วจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้ ซึ่งหลักนี้เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป เป็นต้น

ยุคที่ ๔ ประมาณ ค.ศ. ๑๘๐๐ เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งได้มีการจำกัดขอบเขตการรับฟังคำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในประเทศที่ใช้กฎหมายแบบ common law ถือว่า คำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักน้อยและน่าสงสัยมากที่สุดของพยานหลักฐานทั้งหมด^๓

วิวัฒนาการในสหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกายึดหลักตาม common law โดยในสมัยแรก ๆ คำรับสารภาพสามารถรับฟังได้โดยไม่มีข้อจำกัด แม้ว่าจะได้มาด้วยวิธีการอันทรามก็ตาม จนกระทั่งในศตวรรษที่ ๑๘ จึงมีหลักว่า คำรับสารภาพจากจิตใจที่คาดหวังในความหวังอันเลื่อนลอย (flattery of hope) หรือความกลัวจากการทรมาน (torture of fear) เป็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อถือ ซึ่ง Justice Nares ได้อธิบายว่า เป็นการแน่นอนแล้วว่าพยานหลักฐานที่เขาเชื่อถือเท่านั้นจะสามารถรับฟังได้ (The King v. ... Warickshall, ๑๗๔๓) คำรับสารภาพในสมัยนี้ ถือว่าเป็นพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักมากที่สุดในการพิสูจน์ความผิด แต่คำรับสารภาพที่ได้มาโดยการให้สัญญาหรือการบังคับรับฟังไม่ได้ (Rex v. Leach, ๑๗๖๕)^๔

ต่อมาถือว่า คำรับสารภาพจะรับฟังได้เมื่อกระทำโดยสมัครใจ และสอดคล้องกับ due process ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ Fourteenth Amendment เพื่อตัดคำรับสารภาพ

^๓ Nokes, An Introduction to Evidence, pp. ๒๔๒-๒๔๓.

^๒ วังษ์ วีระพงศ์, เรื่องเดียวกัน.

^๓ Henry B. Rothblatt, Handbook of Evidence for Criminal Trials (New Jersey : Prentice-Hall, ๑๙๕๖)pp. ๑๔๘.

^๔ David A. Jones, The Law of Criminal Procedure (Boston : Little, Brown and Company, ๑๙๕๑),p. ๑๘๖.

ที่ได้มาโดยไม่สมัครใจจากการพิจารณาของลูกขุน (jury)^๑ ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

ในปี ๑๘๘๕ การรับฟังคำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานได้รับอิทธิพลมาจากแนวความคิดของอังกฤษ โดยปรากฏมาตรฐานการรับฟังคำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานอยู่บนพื้นฐานของความอิสระและสมัครใจ ปรากฏจากการชักชวนในทางโลก (inducements of a temporal nature) หรือการบังคับ หรือให้สัญญา ซึ่ง Justice Harlan ได้เน้นให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างหลักความสมัครใจและความเชื่อที่ดีที่แน่นอนว่า "บุคคลที่บริสุทธิ์จะไม่ต้องถูกทำให้ตกในอันตราย หรือทำให้ผลประโยชน์ของเขาต้องเสียหาย โดยคำพูดที่ไม่เป็นความจริง" ดังนั้น คำรับสารภาพจะเป็นสิ่งที่นำไปสู่คำพิพากษาลงโทษ เว้นแต่จะสามารถแสดงได้ว่า ถูกทำโดยไม่มีอิสระและไม่สมัครใจ (Hopt v. United States, ๑๘๘๔)^๒

ในปี ๑๘๙๗ ศาลได้นำเอา Fifth Amendment ซึ่งกำหนดว่า "ไม่มีบุคคลใดจะถูกบังคับในคดีอาญา เพื่อให้เป็นพยานปรักปรำตนเอง" มาใช้ควบคุมการสอบสวนของตำรวจและควบคุมการรับฟังพยานหลักฐาน ซึ่ง Justice White ได้กล่าวไว้ว่าการดำเนินคดีอาญาของศาลในสหรัฐอเมริกา เมื่อมีปัญหาคำรับสารภาพรับฟังไม่ได้ เพราะความสมัครใจแล้วจะถูกคุ้มครองตาม Fifth Amendment ตามรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา อันเป็นหลักเบื้องต้นของ common law ในเรื่องการรับฟังคำรับสารภาพที่จะถือได้มาโดยอิสระปราศจากการถูกบังคับในการให้ปากคำที่เป็นปฏิบัติกับตนเอง (Bram v. United States ๑๘๙๗)^๓ และหลักการนี้ต่อมาได้รับการยอมรับและมีผลบังคับใช้ในสหรัฐอเมริกา (Malloy v. Hogan, ๑๙๖๔)^๔

^๑ Vernon C. Branham and Samuel B. Kutash, Encyclopedia of Criminology (New York: Philosophical Library, ๑๙๕๕), p. ๑๕๕

^๒ Berger, Taking the Fifth, p. ๑๐๖.

^๓ Jones, The Law of Criminal Procedure, p. ๑๕๗.

^๔ Robert G. Caldwell, Criminology (New York: The Ronald Press Company, ๑๙๖๕), p. ๓๗๗.

หลักการนี้ในเรื่องความสมัครใจ ได้กลายเป็นหลักสำคัญที่สุดประการหนึ่งของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในนานาประเทศ ที่ป้องกันผู้ถูกกล่าวหาจากการถูกบังคับ หรือโดยการชักชวนที่ไม่สมควร ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมเพื่อให้ได้มาซึ่งคำรับสารภาพ^๑

อนึ่งหลักการของ **Fifth Amendment** เกิดเมื่อศตวรรษที่ ๑๗ ในประเทศอังกฤษ สืบเนื่องมาจากกรณี^๒ ที่ผู้ต้องสงสัยโดยปราศจากพยานหลักฐานตามสมควร ถูกนำมาทรมานเพื่อให้ตอบคำถาม ประเทศอังกฤษในสมัยนั้นปรากฏมีการวางหลักไว้ว่าไม่มีบุคคลใดจะถูกนำตัวมาถามเกี่ยวกับข้อกล่าวหาโดยการกระทำที่ผิดกฎหมายใด ๆ โดยปราศจากความยินยอมโดยสมัครใจ เอกสิทธิ์ของการให้การปรัปร่าตนเองนี้ ได้รับอิทธิพลมาจากคนอังกฤษที่อพยพมาอยู่ในสหรัฐอเมริกา จนกระทั่งกลายเป็นหลักการเบื้องต้นของการดำเนินคดีทางอาญาของสหรัฐอเมริกาทั้งในสหรัฐและมลรัฐดังกล่าว^๓

ก่อนปี ๑๙๓๖ การทดสอบความถูกต้องและการรับฟังคำรับสารภาพยึดถือเพียงหลักความสมัครใจเท่านั้น แต่การกำหนดหลักความสมัครใจก็มีได้มีการกำหนดไว้แน่ชัด คงกำหนดไว้แบบกว้าง ๆ โดยไม่มีข้อกำหนดวิธีการอันเป็นเหตุให้ได้รับคำรับสารภาพโดยสมัครใจมา ดังนั้น การใช้ความรุนแรงทางกาย (physical violence) การขู่เข็ญทางจิตใจ (psychological coercion) สัญญาที่หลอกลวง (empty promise) และการเสนอจะให้รางวัลที่ไม่จริง จึงเป็นวิธีการที่ไม่สามารถคัดค้านได้^๔

ในปี ๑๙๓๖ การรับฟังคำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐาน ถัดไม่ยึดถือหลัก Fifth Amendment แต่ยึดถือหลัก due process ตาม Fourteenth Amendment^๕ ที่ว่าคำรับสารภาพที่ได้รับโดยการบังคับหรือความรุนแรงทางกาย เช่น

^๑ Berger, Taking the Fifth , p. ๑๐๓.

^๒ Jack Wricht and Peter W. Lewis, Modern Criminal Justice (New York : McGraw-Hill Book Company, ๑๙๓๘), p. ๑๖๖.

^๓ Charles R. Swanson, Neil C. Chamelin and Leonard Territo, Criminal Investigation (California: Goodyear Publisher Company, ๑๙๘๑), p. ๑๕๘.

การถามอย่างบีบคั้นเกินไป การเขียนที่จำเลยจนกว่าจะรับสารภาพหรือการอยู่ในที่ควบคุม โดยไม่ได้ติดต่อกับบุคคลภายนอก เป็นต้น เป็นคำรับสารภาพจากพฤติการณ์แวดล้อมที่ไม่น่าไว้วางใจ อันเป็นการละเมิด due process ตาม Fourteenth Amendment แต่ได้นำมาใช้ในคดีของมดรัฐเท่านั้น (Brown v. Mississippi, ๑๙๓๖)^๑

ในคดี Brown ศาลได้กำหนดหลักการการรับฟังเพิ่มเติมดังนี้^๒

๑. วางมาตรการป้องกันการรับสารภาพที่ไม่น่าเชื่อถือ แม้ว่า จะใดมาโดยอิสระก็ตาม
๒. ยืนยันความเข้าใจของเอกลีขีที่เข้าไปให้การประกำรของตนเอง
๓. ประมการปฏิบัติของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจบังคับใช้กฎหมายที่ไม่สมควร โดยการไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาจากวิธีการอันไม่สมควรนั้น

^๑ A. C. Germann, Frank D. Day and Robert R.J. Gallati, Introduction to Law Enforcement (Illinois : Charles C Thomas, Publisher, ๑๙๖๗), p. ๑๐๐. ; Edward Eldefonso, Alan Coffey and James Sullivan, Police and the Criminal Law (California : Goodyear Publishing Company, ๑๙๗๖), p. ๑๗๖ .; Gresham M, Sykes and Robert K. Merton, Criminology (New York: Harcourt Brace Jovonovich, ๑๙๗๘), p. ๓๘๕. ; M. Cherif Bassiouni, Criminal Law and Its Processes (Illinois: Charles C Thomas, Publisher, ๑๙๖๕), p. ๘๑๖. .; Paul B. Weston and Kenneth M. Wells, The Administration of Justice (New Jersey: Prentice-Hall, ๑๙๘๑), p. ๘๗.

^๒ Cleary, McCormick on Evidence, pp. ๓๑๓ - ๓๑๕.

ดังนั้น ในปี ๑๙๓๖ นี้ ศาลจึงใช้ทั้งหลักความสมัครใจ (voluntary) และความน่าไว้วางใจ (trustworthy) เพื่อทดสอบคำรับสารภาพว่าควรจะได้รับฟังได้หรือไม่ ซึ่งอาจเรียกรวม ๆ กันว่า "Voluntary-Trustworth test" โดยคำรับสารภาพที่ได้รับโดยความสมัครใจ หมายถึง ได้มาโดยปราศจากการถูกบังคับ (force) และคำรับสารภาพที่น่าไว้วางใจ หมายถึง คำรับสารภาพที่ได้รับมาภายใต้พฤติการณ์แวดล้อมซึ่งไม่มีลักษณะเป็นการชักชวนที่ไม่สมควร แต่อย่างไรก็ตามทั้งคำรับสารภาพที่ไม่สมัครใจหรือไม่ไว้วางใจ ย่อมจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้

ตั้งแต่ปี ๑๙๓๖ เป็นต้นไป ศาลได้เริ่มยอมรับในหลักเบื้องต้นของ due process ตาม Fourteenth Amendment เป็นการทดสอบความสมัครใจ (voluntariness) โดยพิจารณาจากพฤติการณ์แวดล้อมทั้งหมด (totality of circumstances) เช่นอายุของจำเลย, การศึกษาของจำเลย, พื้นฐาน (background) ประวัติอาชญากร, สภาวะทางกายและทางใจ, ระยะเวลาของการสอบสวน เป็นต้น อันเป็นการนำหลักการตามรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา มาตัดคำรับสารภาพที่ได้จากพฤติการณ์ที่แสดงว่าไม่สมัครใจ ออกจากการรับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดี^๑ แต่ในหลาย ๆ ปีที่ผ่านมาปรากฏว่า ศาลต้องพบกับปัญหามากมายในการกำหนดว่าพฤติการณ์แวดล้อมใด จะนำไปสู่คำรับสารภาพที่รับฟังได้หรือไม่

ในปี ๑๙๕๓ ศาลสูงสหรัฐอเมริกาได้วางหลักที่เรียกว่า "civilized standards" เพื่อใช้กำหนดการรับฟังคำรับสารภาพ โดยคำรับสารภาพที่ได้มาในระหว่างเวลาที่ผู้ต้องสงสัยถูกควบคุมและถูกหน่วงเหนี่ยวการนำตัวมาต่อหน้าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพิจารณาคดีในทันที โดยการหน่วงเหนี่ยวที่ไม่จำเป็น (unnecessary delay, immediately or forth with) จะนำไปสู่คำรับสารภาพที่รับฟังไม่ได้ ไม่ว่า

^๑ A.C. Germann, Frank D. Day and Robert R.J. Gallati, Introduction of Law Enforcement and Criminal Justice (Springfield: Charles C. Thomas Publisher, ๑๙๖๘), p. ๑๐๖.

^๒ Jerold H. Israel and Wayner R. LaFave, Criminal Procedure in A Nutshell (St. Paul, Minn: West Publishing, ๑๙๓๕), p. ๑๕๔.; Wricht and Lewis, Modern Criminal Justice, p. ๑๖๓.

คำรับสารภาพนั้นจะได้นำความอิสระหรือสมัครใจ หรือไม่ หลักการใหม่นี้ไม่เกี่ยวกับ
ความอิสระหรือความสมัครใจ แต่เกี่ยวกับระยะเวลาการควบคุมตัวผู้ต้องหา (McNabb
v. United States ๑๕๔๓)

หลัก civilized standards นี้ มีผลบังคับใช้ในศาลของสหรัฐ
เท่านั้น ส่วนศาลของมลรัฐ มีอิสระในการใช้ดุลพินิจว่าจะถือตามหรือไม่ก็ได้ โดยมีหลาย
ศาลในมลรัฐ ได้ปฏิเสธหลักการนี้ เช่น Alabama, Arkansas, Colorado,
Connecticut, Florida, Georgia, Illinois, Indiana, Kansas
Mississippi, Missouri, Nevada, New Jersey, New York,
North Carolina, North Dakota, Ohio, Oklahoma, Pennsylvania
Tennessee, Texas, Washington, Wisconsin, เป็นต้น

หลัก civilized standards ซึ่งเป็นของสหรัฐ ต่อมาศาลได้ขยาย
ความหมายออกไป โดยศาลของสหรัฐ ได้วางหลักว่า ลำพังการหน่วงเหนี่ยวการนำตัวผู้ถูก
กล่าวหาไปยังเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเพียงอย่างเดียว ไม่ทำให้คำรับสารภาพเสียไป ถ้าหาก
การหน่วงเหนี่ยวนั้นมิใช่เพื่อความมุ่งหมายในการลวงเอาคำรับสารภาพ (United States
States v. Mitchell, ๑๕๔๔) ส่วนศาลในมลรัฐนั้น ได้กำหนดหลักการ
รับฟังคำรับสารภาพโดยพิจารณาจาก "การบังคับโดยธรรมชาติ" (inherent coercion)
จนกระทั่งในปี ๑๕๕๓ ศาลของมลรัฐ ได้กลับหลักการทดสอบความสมัครใจและความน่าไว
วางใจ โดยศาลวางหลักการรับฟังโดยพิจารณาจาก due process (Stein
v. New York, ๑๕๕๓)

° Fred E. Indau and John E. Reid, Lie Detection
and Criminal Interrogation (Baltimore: The Williams &
Wilking Company, ๑๕๕๓), pp. ๑๕๘ - ๑๕๙.

Indau and Reid, Criminal Interrogation and
Confession, p. ๒๐๘.

° Stuckey, Evidence For the Law Enforcement
officer, p. ๑๖๓.

° Germann, Day and Gallati, Introduction to Law
Enforcement, p. ๑๐๗.

Ibid.

ในปี ๑๙๕๗ ศาลสหรัฐได้นำหลักในคดี McNabb มาใช้ และยืนยันว่า การหน่วงเหนี่ยวการนำตัวผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกจับกุมมาต่อหน้าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการพิจารณาคดีโดยทันที (unnecessary arraignment) จะส่งผลให้คำรับสารภาพที่ได้ในระหว่างนั้นรับฟังไม่ได้ (Mallory v. United States, ๑๙๕๗)^๑

คดี McNabb และ Mallory ภายหลังเป็นที่รู้จักเป็นอย่างดีในหลักของ McNabb-Mallory rule ซึ่งอาจสรุปได้ว่า คำรับสารภาพที่ได้มาในระหว่างเวลาของการหน่วงเหนี่ยวไม่นำความยังเจ้าหน้าที่ของศาลหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพิจารณาคดีภายหลังการจับกุมโดยปราศจากเหตุอันสมควร หรือเป็นการหน่วงเหนี่ยวโดยไม่จำเป็นแล้ว แม้ว่าคำรับสารภาพจะได้มาโดยสมัครใจก็ตาม คำรับสารภาพนั้นย่อมรับฟังไม่ได้ถือว่าเป็นการละเมิด due process ตาม Fourteenth Amendment การหน่วงเหนี่ยวโดยไม่จำเป็นนี้เป็นปัจจัยหนึ่งในการกำหนดความไม่สมัครใจของคำรับสารภาพ และมีได้เป็นหลักการที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา จึงทำให้ผลบังคับใช้เพียงศาลของสหรัฐเท่านั้น ไม่รวมถึงศาลของมลรัฐด้วย^๒

McNabb-Mallory rule ได้เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิด Federal Rules of Criminal Procedure ๑๙๕๖ rule ๕(a) ซึ่งกำหนดว่า บุคคลที่ถูกจับกุมจะต้องถูกนำไปต่อหน้าคณะกรรมการผู้มีอำนาจที่ใกล้ที่สุด โดยปราศจากการหน่วงเหนี่ยวที่ไม่จำเป็น (without unnecessary delay) และ The Omnibus crime Control and Safe Streets Act ๑๙๖๘ ได้สนับสนุน McNabb-Mallory rule โดยยืนยันว่า การหน่วงเหนี่ยวการฟ้อง (delay in arraignment) จะเป็นปัจจัยหนึ่งซึ่งศาลจะพิจารณาเพื่อกำหนดความสมัครใจของคำรับสารภาพ^๓

^๑ Ibid., p. ๓๙.

^๒ Bassiouni, Criminal Law and Its Processes, p. ๔๓๑.

^๓ Rogge, The Right of the Accused, pp. ๖๕ - ๖๖.

Swanson, Chamelin and Territo, Criminal Investigation, p. ๑๕๕.

ในระหว่างปี ๑๙๓๖ - ๑๙๖๔ คำรับสารภาพที่รับฟังเป็นพยานหลักฐานได้จะ
ต้องมาจากความสมัครใจ และไม่^๑เป็นผลมาจากการบังคับ การให้สัญญา ไม้วาทางกาย
หรือทางจิตใจ โดยศาลได้พิจารณาจากความสมัครใจจากพฤติการณ์แวดล้อมทั้งหมด (totality
of circumstance) ของแต่ละคดี^๑

ก่อนปี ๑๙๖๔ ศาลได้วางหลักว่า การสอบสวนระหว่างการควบคุม การละเลย
มิได้แจ้งแก่ผู้ต้องหาถึงสิทธิที่จะไม่ให้การ (silent) เป็นการละเมิด Fifth
Amendment และการปฏิเสธมิใหญ่ของผู้สงสัยพบและปรึกษากับทนายเป็นการละเมิด
Sixth Amendment ในศาลของสหรัฐและเป็นการละเมิด due process
ตาม Fourteenth Amendment ในศาลของมลรัฐ อันเป็นผลทำให้คำรับสารภาพที่ได้
รับมาในระหว่างเวลาดังกล่าวรับฟังเป็นพยานหลักฐานมิได้^๒

ในปี ๑๙๖๔ ศาลได้วินิจฉัยในคดี Escobedo v. Illinois (June 2๒, ๑๙๖๔)
วางหลักว่า คำรับสารภาพต้องอยู่บนพื้นฐานของความสมัครใจ โดยถือว่า การสอบสวน
เป็นการบังคับโดยธรรมชาติ และสิทธิของผู้ต้องหาที่จะคอยได้รับแจ้งสิทธิที่จะไม่ให้การ
และสิทธิที่จะพบและปรึกษากับทนายจะเกิดขึ้นเมื่อเป็นการสอบสวนที่พิสูจน์ความผิดซึ่งกำหนด
ลงมายังผู้ต้องหาเพื่อจะลวงเอาคำรับสารภาพหรือคำให้การที่ปรักปรำตนเอง สิทธิดังกล่าวนี้
จะมีอยู่ตลอดการสอบสวนจนกว่าจะเสร็จสิ้น โดยเฉพาะสิทธิที่จะพบและปรึกษากับทนายนี้
คดี Escobedo เป็นคดีที่สามารถนำสิทธิที่จะพบและปรึกษากับทนายตาม Sixth
Amendment มาใช้กับศาลของมลรัฐได้โดยตรง อันเป็นการสิ้นสุดของยุคที่ศาลของมลรัฐ

^๑ Henry B. Rothblatt, Evidencetiary Developments in the law of Confessions, Search, and Seizure Since Escobedo and Miranda (New York:Prentice-Hall, ๑๙๖๗), p. ๔๐; John N. Ferdico, Criminal Procedure for the Law Enforcement Officer (St. Paul, Minn:West Publishing co, ๑๙๗๕), p. ๒๔๑.

^๒ Eldefonso, Coffey and Sullivan, Police and Criminal Law, p. ๑๗๔.

จะทรงแสดงสิทธิตาม Sixth Amendment มาใช้โดยผ่าน due process ตาม Fourteenth Amendment อีกต่อไป

แต่ถ้าเป็นการสอบสวนถึงข้อเท็จจริงทั่ว ๆ ไป เช่น การถามชื่อ ที่อยู่ อายุ เป็นต้น ของผู้ต้องสงสัย หรือเป็นการสอบสวนที่มีไต่ถามพิสูจน์ความผิด ตำรวจยังไม่จำเป็นต้องแจ้งสิทธิที่จะไม่ให้การและสิทธิที่จะพบและปรึกษากับทนายแก้ผู้ต้องสงสัย

คดี Escobedo ศาลได้แสดงให้เห็นถึงการคุ้มครองผู้ต้องสงสัยในระหว่างการควบคุมของตำรวจ ซึ่งอาจสรุปได้ว่า ศาลได้เปลี่ยนแปลงความหมายจากการสอบสวนข้อเท็จจริงทั่วไปแต่เดิม มาเป็นการสอบสวนที่มีไต่ถามพิสูจน์ความผิด ซึ่งในขณะนี้ตำรวจสามารถกระทำตามวิธีการต่าง ๆ ได้มากมาย แต่เมื่อใดก็ตามที่ตำรวจเริ่มทำการสอบสวนที่กำหนดลงมาให้ผู้ต้องหาควมมุ่งหมายเพื่อล่วงเอาถ้อยคำที่เป็นการปรักราตนเองแล้ว จะอยู่ในความคุ้มครองตาม Escobedo ทันทีจนกว่าการสอบสวนจะเสร็จสิ้น ดังนี้

๑. ผู้ต้องสงสัยจะต้องได้รับแจ้งถึงสิทธิที่จะไม่ให้การตามรัฐธรรมนูญ
๒. ผู้ต้องสงสัยที่ขอการพบและปรึกษากับทนายจะถูกปฏิเสธมิได้

การละเมิดสิทธิดังกล่าวจะมีผลทำให้คำรับสารภาพไม่สามารถรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิจารณาพิพากษาลงโทษได้

Arthur S. Aubry, Rudolph R. Caputo and Robert R.J. Gallati, Criminal Interrogation (Illinois: Charles C Thomas Publisher, ๑๙๕๐), pp. ๑๓๖- ๑๓๗. ; J. Norman Swaton and Loren Morgan, Administration of Justice An Introduction (New York: D. Van Nostrand Company, ๑๙๓๕), . . p. ๒๖๔ .; John N. Ferdico, Criminal Procedure for the Law Enforcement Officer (St. Paul, Minn: West Publishing co, ๑๙๓๕), p. ๒๘๖ ; Paul B. Weston and Kenneth M. Wells, Criminal Investigation Basic Perspectives (New Jersey: Prentice-Hall, ๑๙๓๐), p. ๑๓๗.

Aubey, Caputo and Gallati, Criminal Interrogation, pp. ๑๓๖- ๑๓๗. Israel and LaFave, Criminal Procedure in a Nutshell, p. ๑๕๕.

แต่อย่างไรก็ตาม คดี Escobedo ก็ยังมีข้อจำกัดที่ปรากฏในภายหลังดังนี้^๑

๑. Escobedo ไม่นำมาใช้เมื่อผู้ต้องสงสัยถูกควบคุมในคดีอื่นที่ไม่เกี่ยวกับการสอบสวนในคดีนี้ (People v. Morse, ๑๙๖๙)

๒. Escobedo ไม่นำมาใช้เมื่อผู้ต้องสงสัยไม่อยู่ในความควบคุมของตำรวจ (State v. Kelter, ๑๙๖๗) แม้ว่าการควบคุมจะกระทำก่อนหน้าตำรวจ โดยตำรวจมิได้เป็นผู้จับกุมเอง (Commonwealth v. Brown, ๑๙๖๘)

๓. Escobedo ไม่นำมาใช้กับคำกล่าวโดยสมัครใจ (People v. Taylor, ๑๙๖๖ ; People v. Modesto, ๑๙๖๕)

๔. Escobedo ไม่ได้กำหนดว่าตำรวจมีหน้าที่จะก่อให้เกิดถึงสิทธิที่จะพบและปรึกษากับทนาย (State v. Outten, ๑๙๖๘) แต่ให้นำมาใช้เพียงกรณีที่ผู้ต้องสงสัยได้ทำการเรียกร้องที่จะพบและปรึกษากับทนายอย่างกระฉ่างและไม่เคียดแค้น (Frazier v. Cupp, ๑๙๖๘)

๕. Escobedo ไม่นำมาใช้เมื่อตำรวจได้เตือนผู้ต้องสงสัยถึงสิทธิที่จะไม่ให้การแล้ว (Ward v. Commonwealth, ๑๙๖๘) แม้ต่อมาจะมีการสอบสวนอีกครั้งก็ตาม

๖. หลักการของ Escobedo ที่คุ้มครองผู้ต้องสงสัยเมื่อมีการสอบสวนที่กำหนดลงมายังผู้ต้องสงสัยนั้นแล้วเพื่อจะดึงเอาคำให้การปรักปรำตนเอง ไม่ได้รับการถือตามในคดีต่อ ๆ มา (Beckwith v. United States, ๑๙๗๖)^๒

^๑ Yale Kamisar, Wayne R. LaFare and Jerold H.

Israel, Modern Criminal Procedure (St. Paul, Minn : West Publishing, ๑๙๗๗), p. ๑๐๖.

^๒ James Vorenberg, Criminal Law and Procedure Case and Materials (St. Paul, Minn:West Publishing, ๑๙๗๕), p. ๒๕๐.; Paul B. Weston and Kenneth M. Wells, Elements of Criminal Investigation (New Jersey : Prentice-Hall, ๑๙๗๑), pp. ๖๒-๖๕.

ในปี ๑๙๖๖ (June ๑๓, ๑๙๖๖) ศาลได้มีคำพิพากษาในคดี *Miranda v. Arizona* ซึ่งได้เปลี่ยนแปลงหลักการเก่า ๆ จากการทดสอบความสมัครใจจากพฤติการณ์แวดล้อมทั้งหมด (totality of circumstance) มาเป็นการทดสอบในตัวเอง (per se test) และดูเหมือนจะเป็นการละทิ้งการทดสอบจากการสอบสวนที่กำหนดมายังผู้ต้องสงสัยเพื่อวางเอาคำให้การปรัปรำตนเอง (focus of investigation) ของคดี *Escobedo* อันเป็นครั้งแรกที่ศาลได้กำหนดที่ให้นำเอาสิทธิที่จะไม่ให้การปรัปรำตนเองตาม Fifth Amendment มาใช้กับการสอบสวนทั้งในสหรัฐและมลรัฐ (โดยเอาสิทธิที่จะไม่ให้การปรัปรำตนเองตาม Fifth Amendment ที่นำมาใช้กับสหรัฐ ได้ยุติแล้วในคดี *Bram v. United States*, ๑๘๘๗) คดี *Miranda* ถือว่าเป็นคดีที่สำคัญมากต่อการเปลี่ยนแปลงแนวความคิดเก่าทั้งหมดของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและระเบียบวิธีปฏิบัติของเจ้าพนักงานผู้บังคับใช้กฎหมายในเรื่องการสอบสวนในสหรัฐอเมริกา

Chief Justice Warren ได้เขียนคำพิพากษาในคดี *Miranda* ซึ่งมีใจความโดยสรุปว่า ในการดำเนินคดีทางอาญาคำพูดของผู้ต้องหาไม่ว่าจะเป็นคำพูดที่ปรัปรำตนเองหรือคำกล่าวแก้ตัวก็ตาม อันได้มาจากการสอบสวนในระหว่างการควบคุม ไม่อาจรับฟังได้นอกจากจะแสดงให้เห็นว่า ได้มีการให้ความคุ้มครองต่อเอาสิทธิที่จะไม่ให้การปรัปรำตนเองแล้ว การสอบสวนในระหว่างการควบคุม หมายถึง คำถามที่เริ่มถามโดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจบังคับใช้กฎหมาย ภายหลังที่บุคคลถูกนำตัวมาควบคุม หรือถูกคัดเสรีภาพจากการกระทำโดยอิสระของเขาในทางอื่น ๆ ในวิธีทางที่สำคัญ สำหรับกระบวนการป้องกันที่นำมาใช้หมายถึงก่อนการถามคำถามใด ๆ บุคคลต้องถูกเตือนว่า เขามีสิทธิที่จะไม่ให้การ คำพูดใด ๆ ที่เขาพูดอาจใช้เป็นพยานหลักฐานยื่นเขาได้ และว่าเขามีสิทธิที่จะปรึกษากับทนายไม่ว่าจะว่าจ้างมาหรือได้รับแต่งตั้งก็ตาม สิทธิที่จะได้รับแจ้งสิทธิที่จะไม่ให้

^๑ Aubry, Caputo and Gallati, Criminal Interrogation, p. ๑๓๘.

การและสิทธิที่จะปรึกษากับทนายนี้ จะมีอยู่ตลอดการสอบสวน โดยคำรับสารภาพที่ได้ รับโดยละเมิดหลักการดังกล่าวจะมีผลทำให้ไม่สามารถนำคำรับสารภาพนั้นมาเป็นพยาน หลักฐานในการพิจารณาคดีชั้นศาลได้

เมื่อบุคคลถูกควบคุมหรือถูกกักเสรีภาพจากการกระทำโดยอิสระของเขาในทาง อื่น ๆ ในวิธีทางที่สำคัญภายหลังจากคดี Miranda ออกมาแล้ว ก่อนการถามคำถาม ใด ๆ เจ้าพนักงานผู้บังคับใช้กฎหมายจะกองให้คำเตือนแก่ผู้ต้องสงสัยที่จะถูกถามก่อนการ ถามดังนี้

๑. เรามีสิทธิที่จะไม่ให้การ
๒. คำพูดของเราอาจใช้เป็นพยานหลักฐานยื่นเขาในศาลที่มีอำนาจ ตามกฎหมาย
๓. เรามีสิทธิที่จะปรึกษากับทนาย และมีทนายมาอยู่ร่วมด้วยในขณะที่ ทำการสอบสวน
๔. ถ้าเขาไม่สามารถจ้างทนายได้ และเขากองการ เขาจะได้รับการแต่งตั้งให้โดยไมต้อง เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ

สิทธิที่จะไม่ให้การ เริ่มต้นเมื่อบุคคลถูกนำตัวมาควบคุมเพื่อทำการสอบสวน เขาจะกองได้รับการเตือนอย่างกระจ่างและไม่เคลือบคลุมว่า เรามีสิทธิที่จะไม่ให้การ อันเป็นการแนะนำถึงเอกสิทธิที่จะไม่ให้การปรักปรำตนเองตาม Fifth Amendment แต่ต้องถูกอธิบายเพิ่มเติมว่า คำพูดใด ๆ ที่เขาได้ให้การอาจใช้เป็นพยานหลักฐานยื่นเขา ในศาลที่มีอำนาจได้ เพื่อให้เขาได้ระวังว่าเขากำลังเผชิญหน้ากับกระบวนการที่เป็น

Hazel B. Kerper and Jerold H. Israel, Introduction to the criminal Justice Systems (New York: West Publishing Company, ๑๙๗๕), pp. ๒๕๕-๒๖๐ .; Greshman M. Sykes and Thomas E. Drabek, Law and Lawless (New York: Random House, ๑๙๖๕), p. ๓๐๘ .; Thomas F. Walsh, Criminal and Civil Investigation Handbook (Boston: McGraw-Hill Book Company, ๑๙๘๑) pp. ๗๑-๗๒.

ปฏิบัติกับเขา

สิทธิที่จะพบและปรึกษากับทนาย และมีทนายมาอยู่ด้วยในระหว่างการสอบสวนนั้น เป็นเอกลักษณ์ที่ขาดไม่ได้คือเอกลักษณ์ที่จะไม่ให้การปรักปรำตนเองตาม Fifth Amendment การช่วยเหลือจากทนายสามารถบรรเทาอันตรายจากความไม่แน่ใจไว้วางใจของการสอบสวนในกรณีที่เขาประสงค์ที่จะให้ปากคำแก่ผู้สอบสวน ซึ่งหากมีการบังคับคำให้การ ทนายก็สามารถนำมาพิสูจน์ในศาลได้ พร้อมกับเป็นการช่วยรับรองความถูกต้องแน่นอนของคำให้การที่นำมาสู่การพิพากษาคดี และถ้าหากเขายากจนไม่สามารถว่าจ้างทนายได้ เขาจะได้รับการแจ้งว่าเขามีสิทธิที่จะได้รับทนายที่ถูกแต่งตั้งโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

คำเตือนตามคดี Miranda นี้ เป็นข้อกำหนดใหม่ของศาลเพื่อเป็นหลักประกัน คำรับสารภาพให้ถูกกระทำด้วยความสมัครใจอย่างสมบูรณ์ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายว่าเป็น "กฎ Miranda" (the Miranda Rules) หรือ "คำเตือน Miranda" (the Miranda Warning) โดยจะต้องมีการให้คำเตือนอย่างชัดเจนไม่คลุมเครือ และจะคงอยู่ตลอดไปจนกว่าการสอบสวนในระหว่างการควบคุมจะเสร็จสิ้นไป^๑

Miranda Rules กฎเหมือนจะอาศัยหลักเบื้องต้นของ Fifth Amendment (วางหลักไว้ว่าไม่มีบุคคลใดจะถูกบังคับให้เป็นพยานปรักปรำตนเอง) มากกว่า Sixth Amendment (วางหลักไว้ว่า บุคคลหาในคดีอาญามีสิทธิได้รับการสงเคราะห์ช่วยเหลือจากทนาย) อันเป็นข้อจำกัดในทางตรงข้ามกับคดี Escobedo The Miranda Rules อาจกล่าวสรุปได้ดังนี้^๒

๑. กฎนี้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อเป็นการป้องกันเอกลักษณ์ที่จะไม่ให้การปรักปรำตนเอง ซึ่งจะต้องยึดถือและปฏิบัติตาม

^๑ Jones, The Law of Criminal Procedure, p. ๑๘๗.

^๒ Ibid.

^๓ Aubry, Caputo and Glati, Criminal Introgation, p. ๑๓๘.

^๔ Israel and LaFave, Criminal Procedure in a Nutshell, pp. ๒๑๓-๒๑๕.

๒. กฎนี้ถูกนำมาใช้ก่อนการสอบสวนขณะที่อยู่ในการควบคุมของตำรวจ ที่สถานีตำรวจ หรือการคัดสรรภาพของการกระทำโดยอิสระในทางอื่น ๆ ในวิธีทางที่สำคัญ แต่ไม่นำมาใช้ต่อการตามในสถานที่เกิดเหตุในเรื่องทั่ว ๆ ไป เช่น ข้อเท็จจริงที่แวดล้อม กับอาชญากรรม การตามเพื่อค้นหาความจริงอื่น หรือคำกล่าวจากบุคคลที่สมัครใจจะพูด เป็นต้น

๓. กฎนี้ถูกนำมาใช้โดยปราศจากการพิจารณาว่า เขาจะรู้ถึงสิทธิ ของเขาหรือไม่ กล่าวคือ เมื่อบุคคลถูกนำตัวมาควบคุม ก่อนถามเขาจำต้องได้รับการเตือน โดยชัดแจ้งว่า เขามีสิทธิที่จะไม่ให้การ เพื่อว่าบุคคลที่ไม่รู้สิทธิของเขาจะได้อำนาจจากการให้ คำเพื่อเนิ่นก่อนที่แรงกดดันจากการสอบสวนจะเขามีอิทธิพลต่อจิตใจของเขา

๔. การเตือนดังกล่าวข้างต้น จะต้องอธิบายด้วยว่า สิ่งใด ๆ ที่เขาพูด สามารถนำมาใช้เป็นพยานหลักฐานชั้น เขาในศาลที่มีอำนาจได้ เพื่อให้แน่ใจในภายหลังว่า เขาได้เข้าใจอย่างเต็มที่ในเอกสิทธิ์ดังกล่าวของเขา

๕. เอกสิทธิ์ต่อการไม่ให้การปรักปรำตนเองนี้ขาดไม่ได้ที่จะต้องมี การป้องกันสิทธิ โดยการเตือนโดยชัดแจ้งด้วยเหมือนกันว่า เขามีสิทธิที่จะปรึกษากับทนาย และนี่ทนายมาอยู่ร่วมด้วยในระหว่างการสอบสวน โดยไม่ต้องพิจารณาว่า เขาพร้อมที่จะไร สิทธิของเขาหรือไม่

๖. นอกจากนี้เขาต้องถูกเตือนอีกว่า ถ้าเขาชั่งเงินทองไม่สามารถ ว่าจ้างทนายได้ เขาจะได้รับทนายโดยการแต่งตั้ง โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ซึ่งหาก ไม่มีการเตือนแล้ว เขาอาจเข้าใจได้ว่า เขาอาจพบและปรึกษากับทนายเมื่อเขาสามารถ ว่าจ้างมาเองเท่านั้น

๗. บุคคลยอมมีอิสระในการใช้สิทธิของเขา หากเขาแสดงความ ต้องการไม่ว่าด้วยวิธีการใด ๆ ก็ตาม ในทุกเวลาไม่ว่าก่อนหรือขณะทำการสอบสวนว่า เขาต้องการจะไม่ให้การ การสอบสวนจำต้องหยุดทันที และในทำนองเดียวกัน ถ้าเขาพูด ว่าเขาต้องการทนาย การสอบสวนจำต้องหยุดลงจนกระทั่งทนายจะมาปรากฏต่อหน้าเขา

๘. ถ้าคำให้การของบุคคลได้รับมาโดยไม่มีทนายอยู่ด้วย รัฐมีหน้าที่ จะต้องพิสูจน์ว่า เขาได้สละเอกสิทธิ์ต่อการไม่ให้การปรักปรำตนเอง และสิทธิที่จะพบ

และปรึกษากับทนาย ไม่ว่าจะว่าจ้างหรือแต่งตั้งก็ตาม โดยทำการสละความรู้อิถึงสิทธิของเขาและสละความรู้อีกอีกขอมในการกระทำ การสละเร่นั้นไม้อาจถูกสมมุติฐานเอาจากการไม้อยอมให้การภายหลังการเตือน หรือเมื่อมีการรับสารภาพในที่สุด

๙. กฎนี้เมื่อถูกละเมิด คำให้การของบุคคลอาจไม่ได้รับการยอมรับฟังเป็นพยานหลักฐาน โดยไม่ต้องพิจารณาว่า คำให้การนั้นจะเป็นคำรับสารภาพหรือเพียงการยอมรับข้อเท็จจริงบางอย่างของความผิด หรือไม้อจะเป็นคำปรักปรำตนเอง หรือคำแก้ตัวก็ตาม

๑๐. การใช้สิทธิของบุคคลจะไม่ถูกลงโทษทางอาญา กล่าวคือ การพิจารณาคดีเพื่อลงโทษทางอาญา จะไม่พิจารณาถึงการใช้อิสิทธิของเขาที่จะไม่ให้การ หรือการใช้สิทธิที่จะเผชิญหน้ากับข้อกล่าวหาเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิจารณาลงโทษทางอาญา

Miranda Rules ต่อมาได้รับการจำกัดขอบเขตและได้รับการคล้อยตามในหลักการที่สำคัญหลายประการ

ข้อจำกัดขอบเขตของMiranda Rulesที่สำคัญซึ่งปรากฏภายหลังได้แก่

๑.คดี Harris v. New York, ๑๙๖๖ ซึ่ง Warren E. Burger ได้กล่าวไว้ในคำพิพากษาโดยสรุปว่า คดีนี้ศาลได้พิจารณาคำรับสารภาพที่ผู้ต้องสงสัยให้แก่ตำรวจโดยไม่มีการแนะนำสิทธิที่จะไม่ให้การ ศาลเห็นว่าMiranda Rules ไม่ได้ห้ามพนักงานอัยการที่จะไร้อำรับสารภาพที่ได้มาโดยมิชอบเพื่อนำสืบทำลายความน่าเชื่อถือของคำให้การของจำเลย โดย Burger เห็นว่า เมื่อจำเลยได้ให้การต่อศาลซึ่งขัดแย้งกับที่ให้การไว้กับตำรวจ พนักงานอัยการ ก็สามารถนำเอาคำให้การที่รับฟังไม่ได้ขึ้นมาตามค่านเพื่อทำลายความน่าเชื่อถือของคำให้การของจำเลยได้ แต่มบางมตรัฐ เช่น California เป็นต้น ไม่เห็นด้วย โดยไม่ยอมรับหลักการใน Harris Rule จึงเห็นว่า จำเลยไม่สามารถถูกฟ้องต่อศาลได้ด้วยคำให้การที่ขัดกันก่อนการพิจารณานอกจากจะมีการเตือนตามMiranda Rules แล้ว (People v. Disbrow)

^๑ O'Hara, Fundamentals of Criminal Investigation, pp. ๑๐๖-๑๐๗ .; Waddington, Criminal Evidence, pp. ๓๕๖-๓๕๗.

^๒ Ibid.

๒. คำรับสารภาพที่กระทำโดยความสมัครใจและการยอมรับในทันทีทันใด (spontaneous admissions) ของบุคคลที่ไม่อยู่ในที่ควบคุมของตำรวจ หรือถูกจำกัดขอบเขตแห่งเสรีภาพในการกระทำในทางอื่น คำรับสารภาพนั้นยอมรับฟังได้ โดยไม่อยู่ในบังคับของ Miranda Rules และ Fifth Amendment^๑

๓. Miranda Rules ไม่นำมาใช้กับการซักถามของพนักงานคุมประพฤติกับผู้ถูกคุมประพฤติ และไม่นำมาใช้กับขบวนการในการส่งผู้ร้ายข้ามแดน นอกจากนี้ Miranda Rules ยังมีให้นำมาใช้ในคดีแพ่งไม่ว่ากรณีใด ๆ แต่บางมลรัฐก็นำมาใช้บางบางส่วนหรือทั้งหมด เช่น California Welfare and Institutions Code Section ๒๖๕ ซึ่งเรียกร้องให้เจ้าพนักงานแนะนำสิทธิตามรัฐธรรมนูญแก่วัยรุ่น (juvenile) ก่อนการถาม^๒

ต่อมาได้มีการออกกฎหมายสนับสนุนหลักการของ Miranda Rules หลายฉบับ เช่น

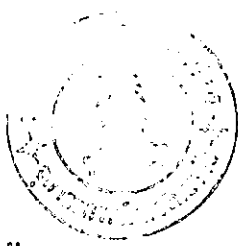
Crime Control Act ๑๙๖๘ ซึ่งกำหนดว่า พยานหลักฐานที่ได้รับมาจากการให้การโดยสมัครใจเท่านั้น จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้

The Federal Omnibus Crime Control and Safe Streets Act of ๑๙๖๘ Title I Section ๓๕๐๑ ซึ่งได้วางหลักเบื้องต้นไว้ดังนี้

๑. ในการดำเนินคดีทางอาญาใน United States และ The District of Columbia คำรับสารภาพจะถูกยอมรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้จะต้องกระทำด้วยความสมัครใจ โดยก่อนที่คำรับสารภาพจะถูกยอมรับเป็นพยานหลักฐาน ผู้พิพากษาที่พิจารณาคดีจะต้องกำหนดก่อนว่า คำรับสารภาพนั้นถูกทำโดยความสมัครใจหรือไม่ก่อนที่จะนำมาแสดงต่อลูกขุน (jury) ถ้าผู้พิพากษาที่พิจารณาคดีเห็นว่า คำรับสารภาพกระทำโดยความสมัครใจแล้ว จะถูกยอมรับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีและส่งให้ลูกขุนพิจารณาคดี

^๑ Aubry, Caputo and Gallati, Criminal Interrogation, p, ๑๔๐.

^๒ Gardner and Manian, Principles and Cases of the Law of Arrest, Search, and Seizure, p. ๑๓๐.

เกี่ยวข้องที่แสดงความสมัครใจพร้อมกับแนะนำลูกขุนที่จะใช้ดุลพินิจให้นำหนักแกชยานหลักฐาน จากคำรับสารภาพนั้น โดยให้พิจารณาจากพฤติการณ์แวดล้อมทั้งหมดของคดี

๒. การกำหนดความสมัครใจในคำรับสารภาพของผู้พิพากษาจะ พิจารณาจากพฤติการณ์แวดล้อมทั้งหมดที่นำมาสู่คำรับสารภาพ อันประกอบด้วย

๒.๑ เวลาที่ผ่านไประหว่างการจับและการนำตัวมาห้องศาล ถ้าหากคำรับสารภาพได้ให้ภายหลังจากการถูกจับและก่อนฟ้อง

๒.๒ จำเลยได้รู้ถึงลักษณะของความผิดตามที่ถูกกล่าวหา หรือ ที่เขาต้องสงสัยในเวลาที่ให้คำรับสารภาพหรือไม่

๒.๓ จำเลยถูกแนะนำหรือรู้ว่าเขาไม่ถูกกำหนดให้ต้องพูดใด ๆ และว่าคำพูดใด ๆ ที่เขาพูดสามารถได้ยินเขาได้หรือไม่

๒.๔ จำเลยถูกแนะนำก่อนการถามถึงสิทธิที่จะได้รับการ ช่วยเหลือจากทนายหรือไม่ และ

๒.๕ จำเลยไม่ได้รับการช่วยเหลือจากทนายเมื่อถูกถาม และเมื่อให้คำรับสารภาพหรือไม่

๓. ในการดำเนินคดีทางอาญาใน United States หรือ The District of Columbia คำรับสารภาพจากจำเลยในขณะที่อยู่ภายใต้การ จับกุมหรือการควบคุมของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจบังคับใช้กฎหมายหรือตำรวจ จะไม่เป็น สิ่งที่รับฟังไม่ได้เพียงเพราะว่ามี การทวงเหนี่ยวการนำจำเลยมาพบ magistrate หรือ เจ้าพนักงานอื่นผู้มีอำนาจของ United States หรือ The District of Columbia เมื่อผู้พิพากษาที่พิจารณาคดีเห็นว่าคำรับสารภาพถูกทำด้วยความสมัครใจ แต่ลูกขุนมิได้ให้นำหนักแกชยานหลักฐานจากคำรับสารภาพนี้ และคำรับสารภาพถูกทำหรือ ได้รับมาภายในหกชั่วโมงนับแต่เวลาที่จับกุมหรือเวลาที่ควบคุมนี้แต่ไม่รวมถึงระยะเวลา ในการเดินทางไปยังที่ทำการของmagistrate หรือเจ้าพนักงานอื่นที่ไกลที่สุด

๔. หลักMiranda Rules ไม่เป็นอุปสรรคต่อการรับฟัง คำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานเมื่อผู้ต้องสงสัยให้คำรับสารภาพโดยสมัครใจต่อบุคคลอื่น ซึ่งไม่ใช่เจ้าพนักงานและคำรับสารภาพนั้นมิได้อยู่ภายใต้การสอบสวน การจับกุม หรือ การควบคุมใด ๆ

๕. คำรับสารภาพในที่นี้หมายถึง คำรับสารภาพในความผิดทางอาญา หรือถ้อยคำที่เป็นการปรักปรำตนเอง ซึ่งอาจกระทำโดยปากเปล่าหรือการเขียนก็ได้

จากคำพิพากษาของศาลในคดี Escobedo v. Illinois, ๑๙๖๔ และในคดี Miranda v. Arizona, ๑๙๖๖ ได้ปรากฏข้อแตกต่างกันในประการสำคัญดังนี้^๑

๑. Escobedo ให้ความสำคัญแก่การสอบสวนที่กำหนดลงมาที่ผู้ต้องสงสัยโดยเฉพาะในลักษณะที่จะล่วงเอาคำให้การรับสารภาพที่ปรักปรำตนเอง ในขณะที่ผู้ต้องสงสัยอยู่ในที่ควบคุมของตำรวจ แต่ Miranda ให้ความสำคัญบนพื้นฐานของการสอบสวนในระหว่างการควบคุม (custodial interrogation) ซึ่งเป็นการที่คำถามถูกเริ่มโดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจบังคับใช้กฎหมายภายใต้ทุกกลอุบายนำตัวมาควบคุม หรือถูกตัดเสรีภาพจากการกระทำโดยอิสระในทางอื่น ๆ ในวิธีทางที่สำคัญ

๒. Escobedo เพียงกำหนดให้แนะนำสิทธิของผู้ต้องสงสัยที่จะปรึกษากับทนายเท่านั้น แต่ Miranda เป็นการกำหนดสิทธิของผู้ต้องสงสัยนอกจากจะมีสิทธิปรึกษากับทนายได้แล้ว ยังมีสิทธิที่จะมีทนายมาอยู่รวมด้วยในระหว่างการสอบสวนอีกด้วยไม่ว่าจะเป็นทนายที่จ้างมาหรือแต่งตั้งก็ตาม

๓. Escobedo ยืนยันเอกสิทธิ์ที่จะไม่ให้การปรักปรำตนเอง อยู่บนพื้นฐานของสิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือจากทนายตาม Sixth Amendment แต่ Miranda ได้ยืนยันเอกสิทธิ์ที่จะไม่ให้การปรักปรำตนเอง อยู่บนพื้นฐานของ Fifth Amendment

นอกจากนี้ในคดี Miranda ศาลยังได้วางหลักเกี่ยวกับการละสิทธิตามคำเตือน Miranda ว่า การละสิทธิตามรัฐธรรมนูญจะต้องกระทำด้วยความรู้และมีความรู้สิทธิครบที่จะละสิทธิดังกล่าว แต่จะต้องกระทำภายหลังจากการเตือน

๑

Eldefonso, Coffey and Sullivan, Police and Criminal Law, pp. ๑๙๘-๑๙๐.

การละเมิดสิทธิตามรัฐธรรมนูญโดยเจาะ Fifth Amendment ซึ่งเป็นเอกสิทธิ์ที่จะไม่ให้การปรักปรำตนเองก็เหมือนกับสิทธิตามรัฐธรรมนูญอื่น ๆ ที่อาจละได้ (Couselmen v. Hitchcock, ๑๙๗๖ ; Molloy v. Hogan, ๑๙๖๘)^๑

การละเมิดนี้ศาลจะไม่ตั้งสมมุติฐานไว้ก่อนว่าจำเลยได้ละสิทธิจนกว่าจะมีคำให้การด้วยเจตนาของจำเลยไม่ว่าด้วยปากเปล่าหรือการเขียนก็ตาม และไม่ว่าโดยตรงหรือโดยปริยายก็ตามว่าเขาได้ละสิทธิดังกล่าว ศาลจะไม่ตั้งสมมุติฐานว่าจำเลยได้ละสิทธิโดยการไม่ยอมให้การ (Mullaney v. United States, ๑๙๖๘ ; Moore v. United States, ๑๙๖๘) หรือการยอมให้การ (Commonwealth v. Bussey, ๑๙๗๕) ภายหลังการให้คำเตือนแล้ว แต่ศาลจะพิจารณาจากพฤติการณ์แวดล้อมทั้งหมด เช่น อายุ การศึกษา สติปัญญา ประสบการณ์ สภาพร่างกาย และประวัติการกระทำผิดของจำเลย รวมทั้งจำนวนของผู้สอบสวนและเทคนิควิธีการในการสอบสวน สถานที่ เวลา และความยาวของการสอบสวน ตลอดจนการถูกจำกัดสิทธิต่าง ๆ ของจำเลย เป็นต้น^๒

การละเมิดนี้อาจกำหนดหลักเบื้องต้นได้ดังนี้^๓

๑. การละเมิดจะมีผลต่อเมื่อผู้ต้องสงสัยตกอยู่ในที่ควบคุมหรือเสรีภาพของเขาถูกจำกัดในวิธีทางที่สำคัญแล้ว การละเมิดไว้ล่วงหน้าไม่ว่าจะกระทำใด

^๑ David W. Leebron, "Testimonial Waiver of the Privilege against Self-Incrimination", Harvard Law Review ๗๖ (June ๑๙๖๕): ๑๙๖๒.

^๒ Walsh, Criminal and Civil Investigation Handbook, pp. ๔๔-๔๖.

^๓ Rothblatt, Evidentiary Developments in The Law of Confessions, Search, and Seizure Since Escobedo and Miranda, p. ๔ ; Handbook of Evidence for Criminal Trials, p. ๒๔๑.

๒. ก่อนที่จะสละสิทธิ ผู้ต้องสงสัยจะต้องได้รับการเตือนตาม
Miranda Rules จนเข้าใจกระจ่างแจ้งทั้งหมด
๓. เจ้าพนักงานจะต้องถามก่อนว่า เขาจะสละสิทธิหรือไม่ แม้ว่า
การถามเช่นนั้นจะเป็นการเชิญชวนให้สละสิทธิก็ตาม
๔. ผู้ต้องสงสัยจำต้องกระทำโดยรู้ถึงสิทธิและโดยรู้ลึกซึ้งขอบใน
การกระทำ และ
๕. ผู้ต้องสงสัยอาจถอนการสละสิทธิเมื่อใดก็ได้ และในทำนอง
เดียวกันแม้จะสละสิทธิแล้วก็อาจจะกลับมาใช้สิทธิตาม Miranda Rules อีกเมื่อใดก็ได้

วิวัฒนาการในประเทศไทย

ก่อนศตวรรษที่ ๑๔ ในประเทศไทยถือว่า คำรับสารภาพสามารถรับฟังเป็น
พยานหลักฐานได้ และเป็นพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักมาก ไม่ว่าคำรับสารภาพนั้นจะได้มาด้วย
วิธีการใด ๆ ก็ตาม ต่อมาศตวรรษที่ ๑๖ ได้เปลี่ยนแปลงเป็นว่า คำรับสารภาพที่สามารถ
รับฟังเป็นพยานหลักฐานได้นั้น จะต้องมิใช่คำรับสารภาพที่ได้มาโดยการใช้ความรุนแรง
ในศตวรรษที่ ๑๘ ถือว่า คำรับสารภาพจะรับฟังไม่ได้เมื่อได้รับมาโดยการชักชวนที่ไม่สมควร
(R.v. White, ๑๗๘๑ ; R.v. Rudd, ๑๗๗๕) ซึ่ง Sir Thomas Smith
และ Sir Edward Coke กล่าวว่า การทรมานอันเป็นเหตุให้ได้มาซึ่งคำรับสารภาพ
จะไม่ได้รับการยอมรับตามกฎหมายจนกระทั่งในศตวรรษที่ ๑๙ การรับฟังคำรับสารภาพเป็น
พยานหลักฐานจึงได้เปลี่ยนแปลงแนวความนึกมาเป็นดังเช่นในปัจจุบัน

H.A. Palmes and Henry Plamer, Harris's Criminal Law
(London: Sweet & Maxwell Limited, ๑๙๖๐), pp. ๔๗๑-๔๗๒ .; Michael
V. Argyle, Phipson on Evidence (London: Sweet & Maxwell, ๑๙๖๓),
p. ๓๖๘ .; Rupert Cross, Evidence (London: Butterworth, ๑๙๖๕), p.
๔๖ .; Rupert Cross and Philip Asterley Jones, An
Introduction to Criminal Law (London: Butterworth, ๑๙๖๔), p.
๔๖๘.; W.J. Williams, Moriarty's Police Law (London :
Butterworths, ๑๙๖๑), pp. ๖๔ - ๖๕.

ในศตวรรษที่ ๑๙ คำรับสารภาพที่รับฟังเป็นพยานหลักฐานได้จะ"องมาจากความสมัครใจ อันเป็นการเปลี่ยนแปลงมาจากแนวความคิดดั้งเดิม สาเหตุแห่งการเปลี่ยนแปลงนั้นอาจสรุปได้ดังนี้^๑

๑. ความเจริญก้าวหน้าของวิชาอาชญาวิทยาและจิตวิทยาโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับความผิดปกติทางจิต โดยมีผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้ให้ความสนใจกรณีนี้ให้คำรับสารภาพเนื่องมาจากความไม่ปกติทางจิต เช่น ในปี ๑๘๘๓ ได้มีการกำหนด McNaghten Rules เพื่อนำมาแสดงการทดสอบความสมบูรณ์ทางสมอง หากพบว่าวิกลจริตหรือไม่ปกติทางจิตแล้ว คำรับสารภาพก็จะเสียไป

๒. ความเจริญก้าวหน้าของวิธีการสอบสวนเพื่อชักชวนให้มีความจริงโดยอาศัยหลักการทางวิทยาศาสตร์ได้เจริญก้าวหน้ามากขึ้น องค์การต่าง ๆ ของตำรวจ ก็ได้มีการพัฒนาวิธีการในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยวิทยาการใหม่ ๆ เพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้ก็เพื่อให้ได้มาซึ่งคำรับสารภาพนั่นเอง

๓. มีการปฏิรูปกฎหมายซึ่งกำหนดโทษของ"องจะต้องได้รับการพิสูจน์ว่ากระทำผิดมากกว่าที่จะต้องเป็นคนพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองในการพิจารณาคดี เช่น ในช่วงเวลาที่ Criminal Evidence Act ๑๘๘๘ มีผลบังคับใช้ได้กำหนดว่าจำเลยไม่สามารถเป็นพยานในคดีที่เขาถูกกล่าวหาได้ เป็นต้น

๔. แนวความคิดในการป้องกันเสรีภาพส่วนบุคคลได้ถูกยอมรับในมาตรฐานที่กว้างมากกว่าแต่ก่อน

ในปี ๑๘๑๒ Home Secretary ได้เรียกร้องเกี่ยวกับการบริหารงานยุติธรรมในเรื่องการสอบสวนของตำรวจอันเป็นผลก่อให้เกิด "กฎของศาล" หรือเรียกว่า 'Judges' Rules' หนึ่งอย่างใดก็ตาม กฎนี้ ไม่มีอำนาจบังคับตามกฎหมาย แต่เป็นการ

๑

Hepworth and Taylor, British Journal of Law and Society, p. ๒๓๘.

บริหารการไว้คู่พิพจน์ในการปฏิบัติงานของตำรวจผู้มีอำนาจบังคับใช้กฎหมายคือผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด อันเป็นการนำไปสู่การบริหารงานยุติธรรมที่เป็นธรรม^๑ ซึ่งทำให้คำรับสารภาพที่ได้จากการปฏิบัติตาม Judges' Rules สามารถรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ (R. V. Voisin, ๑๙๑๘)^๒

การพิจารณาระเบียบการสอบสวนเพื่อให้คำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานในประเทศอังกฤษนี้ ได้มีการกำหนดเป็นครั้งแรกเมื่อปี ๑๙๑๖ ต่อมาได้เปลี่ยนแปลงในปี ๑๙๖๔ โดยหลักการทั่วไปเป็นการกำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติสำหรับตำรวจ ส่วนการรับฟังคำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานนั้นอยู่ในดุลพินิจของศาล ซึ่งศาลอาจรับฟังได้แม้จะละเมิดหลักการนี้ แต่ในขณะเดียวกันศาลอาจจะไม่รับฟังแม้ว่าจะได้ปฏิบัติตามหลักการนี้ก็ ตาม ถ้าหากการรับฟังนั้นจะเป็นการไม่ยุติธรรมแก่จำเลย^๓

ในปี ๑๙๖๔ Home Office Circular No. ๓๑ ได้กำหนดหลักการของ Judge's Rules ไว้ดังนี้^๔

กฎที่ ๑ เจ้าพนักงานตำรวจมีอำนาจถามบุคคลทุกคนที่คำตอบของเขาสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ ไม่ว่าบุคคลนั้นจะเป็นผู้กระทำผิดหรือไม่ และไม่ว่าบุคคลนั้นจะถูกควบคุมหรือถูกแจ้งว่าอาจจะถูกดำเนินคดีหรือไม่

^๑ Argyle, Phipson on Evidence, pp. ๓๓๖-๓๓๕.

^๒ J. W. Turner and A. LL. Armitage, Cases on Criminal Law (London: Cambridge University Press, ๑๙๕๘), pp. ๕๔๔-๕๔๗.

^๓ Judith Hails Kaci, "Confession: A Comparison of Exclusion Under in the United States and Under the Judges.' Rules in England", American Journal of Criminal Law ๑๐ (July ๑๙๘๒): ๘๗.

^๔ Kenneth Sloan, Police Law Primes (London: Butterworths, ๑๙๘๐), p. ๒๗.; Rupert Cross, Cross on Evidence (London: Butterworths, ๑๙๗๕), p. ๕๘๓.

กฎข้อนี้เป็นการให้อำนาจแก่ตำรวจที่จะถามใครคนหนึ่งเพื่อหาข้อเท็จจริงจากความผิดที่เกิดขึ้น อันเป็นการสืบสวนให้ไต่ความจริงที่แน่ชัดซึ่งไม่ต้องการให้คำเตือนใด ๆ

กฎที่ ๒ ในพื้นที่ที่เจ้าพนักงานตำรวจมีพยานหลักฐานอย่างมีเหตุผลว่าบุคคลใดเป็นผู้กระทำผิดแล้ว เจ้าพนักงานตำรวจจะต้องให้คำเตือน (caution) แก่บุคคลนั้นหรือทำให้บุคคลนั้นเฝ้าความระวังตัวก่อนการถามคำถามใด ๆ ถัดไปที่เกี่ยวข้องกับความผิดนั้น

การให้คำเตือน (caution) อาจกระทำโดยกล่าวว่า "ท่านไม่มีหน้าที่จะพูดสิ่งใดนอกจากที่ท่านปรารถนาจะพูด แต่สิ่งใดที่ท่านพูดอาจถูกบันทึกและนำมาใช้เป็นพยานหลักฐาน"

ถ้าบุคคลนั้นตัดสินใจที่จะพูดภายหลังการเตือน การบันทึกของลงเวลาและสถานที่ในที่มีคำถามและคำตอบได้เริ่มขึ้นและสิ้นสุด และบุคคลที่อยู่ต่อหน้า

กฎข้อนี้กำหนดให้เจ้าพนักงานตำรวจต้องใช้ความระมัดระวังเมื่อมีเหตุผลอันควรสงสัยว่าใครเป็นผู้กระทำผิด โดยจะต้องมีพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือก่อนนำคดีมาสู่ศาล (R. V. Osborner, ๑๘๙๓ ; R. V. Virtue, ๑๘๙๓)

กฎที่ ๓

๑. เมื่อบุคคลถูกควบคุมดูแลโดยเจ้าพนักงานตำรวจ หรือถูกแจ้งว่าบุคคลนั้นอาจถูกดำเนินคดี เจ้าพนักงานตำรวจจะต้องเตือนบุคคลนั้นดังนี้

"ท่านปรารถนาที่จะพูดหรือไม่ ท่านไม่มีหน้าที่จะต้องพูดสิ่งใดนอกจากที่ท่านปรารถนาที่จะพูด แต่อะไรที่ท่านพูด จะถูกบันทึกไว้และอาจใช้เป็นพยานหลักฐาน"

๒. ในกรณีที่คำถามเกี่ยวกับความผิดเข้าข้อยกเว้นที่จะถามได้ แต่กับบุคคลที่เป็นผู้ต้องหาเท่านั้น ภายหลังจากที่ถูกควบคุมหรือถูกแจ้งว่าอาจถูกดำเนินคดี คำถามเช่นนั้น จะต้องกระทำเพื่อความมุ่งหมายในการป้องกันอาชญากรรมหรือในกรณีที่เป็นการความผิดเล็กน้อย หรือในลักษณะที่เป็นการเสียประโยชน์บ้างสำหรับบางคน หรือกระทำไปเพื่อประโยชน์ต่อสาธารณะ

ก่อนการถามข้อให้คำเตือนก่อนดังนี้ "ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะถามบางคำถามแก่ท่านเกี่ยวกับการกระทำผิด ซึ่งท่านถูกควบคุมในขณะนี้ (หรืออาจถูกคำเป็นคดี) ท่านไม่มีหน้าที่ที่จะต้องตอบคำถามเหล่านี้ แต่ที่ท่านตอบคำถาม คำตอบของท่านจะถูกบันทึกและอาจใช้เป็นพยานหลักฐาน"

คำถามและคำตอบใด ๆ ที่เกี่ยวกับการกระทำผิดจะต้องถูกบันทึกในเวลาเดียวกันทั้งหมด และลงนามโดยบุคคลนั้น หรือถ้าบุคคลนั้นปฏิเสธก็ให้ลงนามโดยเจ้าพนักงานผู้ทำการสอบสวน

๓. เมื่อบุคคลถูกถามหรือตัดสินใจที่จะตอบ การบันทึกจะต้องลงเวลา และสถานที่ที่คำถามนั้นเริ่มตนและสิ้นสุด และบุคคลที่อยู่ต่อหน้า

กฎที่ ๔ คำตอบที่เขียนทั้งหมดที่ทำภายหลังการเตือนจะต้องปรากฏสิ่งดังต่อไปนี้

๑. ถ้าบุคคลพูดว่าต้องการที่จะพูด บุคคลนั้นจะต้องได้รับการแจ้งให้ทราบว่า ตำรวจจะทำการบันทึกเอาไว่ว่าบุคคลนั้นได้พูดอย่างไร บุคคลนั้นจะต้องได้รับการถามว่าปรารถนาที่จะเขียนตามที่พูดเองหรือไม่ ถ้าบุคคลนั้นพูดว่าไม่สามารถเขียนได้ หรือว่าต้องการให้คนอื่นคนหนึ่งเขียนแทนให้แล้ว ตำรวจอาจเสนอตนเองที่จะเขียนให้แก่บุคคลนั้น ถ้าบุคคลนั้นต้องการและยอมรับตำรวจก็ให้ทำการเขียนให้ แต่ก่อนเริ่มถามบุคคลนั้นหนึ่งจะต้องเป็นผู้ที่ลงนามหรือทำเครื่องหมายหรือแกงไค (make his mark) ดังนี้

"ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะพูด ข้าพเจ้าต้องการใครคนหนึ่งมาเขียนว่าข้าพเจ้าได้พูดอะไร ข้าพเจ้าถูกแจ้งให้ทราบแล้วว่า ข้าพเจ้าไม่จำต้องพูดอะไร นอกจากปรารถนาที่จะพูด และแจ้งให้ทราบแล้วว่า อะไรก็ตามที่ข้าพเจ้าพูดอาจจะถูกนำมาใช้เป็นพยานหลักฐาน"

๒. ถ้าบุคคลใดปรารถนาเขียนคำพูดด้วยตนเอง บุคคลนั้นจะได้รับการอนุญาตให้ทำได้โดยปราศจากการเร่งรัดใด ๆ ให้แตกต่างจากความต้องการที่จะแสดงว่าเรื่องราวที่สำคัญเป็นอย่างไร

๓. ถ้าบุคคลที่พูดนั้นต้องการเขียนคำพูดด้วยตนเอง จะถูกถามโดยการเขียนและลงนามก่อนการเขียนคำพูดที่บุคคลนั้นต้องการพูดดังนี้

"ข้าพเจ้าได้พูดด้วยเจตนาของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าได้รับแจ้งว่าไม่จำต้องพูดสิ่งใดนอกจากปรารถนาที่จะพูดเช่นนั้น และอะไรที่ข้าพเจ้าพูดอาจใช้เป็นพยานหลักฐาน"

๔. ถ้าเจ้าพนักงานตำรวจเป็นผู้เขียน จะต้องเขียนให้ตรงต่อความเป็นจริง โดยปราศจากการใส่คำถามอื่นนอกจากที่จำเป็นเพื่อให้ถ้อยคำติดต่อกันเป็นเรื่องราว คัญภาษาที่พอเข้าใจได้ และเกี่ยวข้องกับเรื่องราวที่สำคัญ โดยไม่มีการเร่งรัดบุคคลนั้น

๕. เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจเป็นผู้เขียนคำพูด เมื่อเสร็จแล้ว เจ้าพนักงานตำรวจจะต้องอ่านให้บุคคลนั้นฟัง และให้บุคคลนั้นทำการแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมตามที่ปรารถนา เมื่อเสร็จแล้วจะต้องบอกให้บุคคลนั้นเขียนรับรองและลงนาม หรือทำเครื่องหมายหรือแวงไคเพื่อรับรองในตอนที่ท้ายของคำพูดดังนี้

"ข้าพเจ้าได้อ่านคำพูดของข้าพเจ้าข้างบนนี้แล้ว และข้าพเจ้าได้รับการแจ้งให้ทราบว่า ข้าพเจ้าสามารถแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมใด ๆ ตามที่ต้องการ คำพูดนี้เป็นความจริง ข้าพเจ้าได้พูดด้วยเจตนาของข้าพเจ้าเอง"

๖. ถ้าบุคคลนั้นปฏิเสธที่จะอ่านหรือเขียนรับรองดังกล่าวในตอนท้ายหรือลงนาม เจ้าพนักงานตำรวจที่มียศสูงสุดจะเป็นผู้บันทึกเองตามข้อความนั้นต่อหน้าบุคคลที่พูดนั้นว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ถ้าบุคคลนั้นไม่สามารถอ่านหรือปฏิเสธ เจ้าพนักงานตำรวจก็จะอ่านให้บุคคลนั้นฟังและถามว่าบุคคลนั้นต้องการแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมใด ๆ หรือไม่ และลงนามหรือรับรองในตอนท้าย โดยเจ้าพนักงานตำรวจจะรับรองดังนั้นก็ด้วยคำพูดของตนเองว่าได้ทำอะไรลงไป

กฎที่ ๕ ในขณะที่บุคคลนั้นถูกควบคุมโดยตำรวจหรือถูกแจ้งว่าอาจถูกดำเนินคดี เจ้าพนักงานตำรวจอาจนำเอาสำเนาคำให้การอันรับรองว่าถูกต้องแล้วจากการเขียนคำพูดของบุคคลผู้อยู่ในการควบคุมของตำรวจอื่น ๆ หรือบุคคลผู้ถูกแจ้งว่าอาจถูกดำเนินคดีในคดีเดียวกันมาให้บุคคลนั้นดูโดยไม่ต้องพูดหรือทำอะไร เพื่อให้ได้รับคำตอบหรืออื่น ๆ ถ้าบุคคลนั้นต้องการพูดหรือได้เริ่มพูด บุคคลนั้นจะต้องถูกเตือนตามที่กฎที่ ๓ ข้อ ๑

กฎที่ ๖ บุคคลอื่น ๆ นอกจากเจ้าพนักงานตำรวจผู้ควบคุมที่มีหน้าที่
สอบสวนผู้กระทำผิดหรือผู้ที่ทำการควบคุม ย่อมมีอำนาจตามที่กล่าวมาข้างตน

Judges' Rules ไม่ใช่กฎหมาย เพียงแต่เป็นข้อแนะนำการปฏิบัติของตำรวจ
เท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามคำรับสารภาพที่ได้รับโดยละเอียด Judges' Rules จะอยู่
ในดุลพินิจของผู้พิพากษาที่พิจารณาคดีที่จะตัดคำรับสารภาพออกจากพยานหลักฐาน (R. v.
Wattam, ๑๙๕๒ ; R. v. May, ๑๙๕๒; R. v. Straffen, ๑๙๕๒) ^๑ เว้น
แต่จะปรากฏว่า คำรับสารภาพนั้นได้มาโดยการกระทำที่ผิดใจ (R. v. Voisin,
๑๙๑๘) ^๒

Judges' Rules ไม่มีผลกระทบทะเทือนต่อหลักเบื้องต้น (Home Officer
Officer Circular No. ๓๑/๑๙๖๘) ^๓ ดังนี้

๑. ประชาชนมีหน้าที่ต้องช่วยเหลือตำรวจเพื่อค้นหาและจับกุม
ผู้กระทำผิด
๒. ตำรวจไม่สามารถบังคับบุคคลใด ๆ ซึ่งตามเจตนาของเขา
ต้องการจะไปหรืออยู่ที่สถานีตำรวจนอกจากผู้ถูกจับกุม เท่านั้นที่ตำรวจมีอำนาจบังคับให้
เขามาที่สถานีตำรวจหรือให้อยู่ที่สถานีตำรวจได้
๓. บุคคลทุกคนในทุกชั้นตอนของการสอบสวนจะสามารถติดต่อกับ
และปรึกษาส่วนตัวกับทนายของเขา แม้เขาอยู่ในที่ควบคุมก็ตาม เพื่อป้องกันการ
หน่วงเหนี่ยวโดยไม่มีเหตุผลหรืออุปสรรคอันเนื่องมาจากการสอบสวน หรือการบริหาร
งานยุติธรรมที่จะกระทำเช่นนั้น

^๑ Butler and Garsia, Pleading, Evidence and Practice in Criminal Cases, p. ๘๑๗.

^๒ Elliott, Phipson's Manual of the Law of Evidence,
p. ๑๘๓.

^๓ Kaci, America Journal of Criminal Law, p. ๘๘, ๑๐๘.

๔. เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจผู้ทำการสอบสวนบุคคลใดเกี่ยวกับความผิด ซึ่งได้รับพยานหลักฐานพอเพียงที่จะควบคุมบุคคลนั้นสำหรับความผิดนั้น ๆ เจ้าพนักงานตำรวจ จะต้องกระทำโดยปราศจากการทวงเหยี่ยวบุคคลนั้นที่จะถูกนำมาควบคุมหรือถูกแจ้งว่าบุคคล นั้นอาจถูกดำเนินคดีสำหรับความผิดนั้น

๕. เจื่อนไขเบื้องต้นของการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อยืนยันบุคคลใด ๆ พยานหลักฐานนั้นจะต้องได้มาด้วยความสมัครใจในความหมายที่ว่า ไม่ได้รับมาจากความกลัว จากความเสียหายหรือความหวังจากประโยชน์ซึ่งกระทำหรือออกมาจากบุคคลผู้มีอำนาจ หรือการกดขี่

นอกจากนี้ Judges' Rules ไม่นำมาใช้กับการควบคุมทางทหาร (R. V. Harris-Rivett, ๑๙๕๖)

การรับฟังคำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานของประเทศอังกฤษ อาจสรุปเหตุที่ จะชี้ชัดว่าการรับฟังคำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานได้ดังนี้^๒

๑. คำรับสารภาพที่ได้มาโดยไม่สมัครใจจะรับฟังเป็นพยานหลักฐาน ไม่ได้เรียกว่า "The Involuntariness Rules"

๒. คำรับสารภาพที่ได้รับโดยละเมิด Judges' Rules จะถูก ปฏิเสธโดยดุลพินิจของผู้พิพากษาที่พิจารณาคดี แม้ว่าจะได้มาโดยสมัครใจก็ตาม

๓. ผู้พิพากษาที่พิจารณาคดีมีดุลพินิจในการปฏิเสธ เพราะว่า คำรับสารภาพได้รับในพฤติการณ์แวดล้อมอื่น ๆ ซึ่งจะนำไปสู่การยอมรับฟังคำรับสารภาพ ที่ไม่ยุติธรรม (unfairness) ต่อผู้ให้คำรับสารภาพ

Judges' Rules ไม่มีใน Australia และสกอตแลนด์ โดยใน สกอตแลนด์ Lord Justice General Cooper กล่าวไว้ว่า "เราไม่มีอำนาจแนะนำ ตำรวจ แต่เรามีอำนาจและหน้าที่ตัดออกจากการรับฟังเป็นพยานหลักฐานของลูกขุน รวม

^๑ Elliott, Phipson's Manual of the Law of Evidence, pp. ๑๔๓-๑๔๔.

^๒ Cross, Evidence, p. ๔๔๓.

ทั้งการพิจารณาและคำพิพากษาของเราเนื่องจากรับฟังไม่ได้" (Chalmers v. H. M. Advocate, ๑๘๕๔)^๑ และการรับฟังคำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานในประเทศอังกฤษก็แตกต่างจากสหรัฐอเมริกา ค่ายเรือนเดียวกัน

วิวัฒนาการในประเทศไทย

แต่เดิมนั้นประเทศไทยยึดถือแนวความคิดที่ว่า ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้กระทำผิดจนกว่าจะมีการพิสูจน์ได้ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ อันเป็นผลทำให้เจ้าพนักงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในสมัยนั้นปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดอย่างทารุณโหดร้าย แม้กระทั่งการสอบสวนหรือการพิจารณาคดีก็ใช้วิธีแสวงหาพยานหลักฐานเอามาจากตัวผู้ถูกกล่าวหา หรือให้ผู้ถูกกล่าวหา มีหน้าที่จะ **ต้องหาพยานหลักฐาน** มาแสดงความจริงใจของตนเอง คำรับสารภาพมักได้รับมาจากวิธีการทรมานต่าง ๆ ที่เรียกว่า "อาญาจารีตนครบาล" อันเป็นเหตุให้ผู้ถูกกล่าวหาได้รับความเดือดร้อนเป็นอันมาก^๓

การสอบสวนตามวิธีการของอาญาจารีตนครบาล เช่น

๑. การเขียนตามใจ จำคุกเพื่อให้รับ

๑. มัดโยงคุกความไม่ให้สมุค ตบปากคุกความ ทวนคนกลาง จำคุกผู้ละเมิดกลางคัน จำชื่อผู้ขาดนัด จำชื่อผู้ไม่ลงเดิมสำนวน จำชื่อผู้ขัดไม่ไปสืบ จำชื่อผู้ขัดหมาย มัดเข่น้ำตากแดด เร่งสินไหม ตบปากผู้อุทธรณ์เกินกำหนด มัดเข่น้ำตากแดด ผู้ไม่ยอมทำผิด จำชื่อผู้ขาดนัด จำชื่อและทวนคุกความไม่ยอมแก้ความ สืบเสี้ยมผู้ฟ้อง

^๑ Duncan Chappell and Paul Wilson, The Australian Criminal Justice System (Sydney : Butterworths, ๑๙๗๒), p. ๓๕๔ . ; J. A. Coutts, The Accused A Comparative Study (London:Stevens & Son, ๑๙๖๖), pp. ๓๔-๓๕, ๖๐.

^๒ Kaci, America Journal of Criminal Law, pp. ๑๐๘-๑๐๙.

^๓ นิติศาสตร์ไพศาลย์ พระยา , เรื่องเดิม, หน้า ๒๓๑-๒๓๕.

^๔ พระอัยการลักษณะโจรฯ มาตรา ๒๗, ๒๘, ๒๙, ๓๑, ๓๔, ๓๕, ๓๖, ๔๑.

๖๖
โหล่งลูกสาว^๑

๓. สัมเด็จพระนางเจ้าฯ^{๖๖} ๖๗
๓. สัมเด็จพระนางเจ้าฯ

๔. ทบปากลูกความเมื่อเถียง ~~เจ้า~~ ^{๖๖} รายนที่ยังไม่รับ^๓

๕. เขียน ๓ ยก นำตัวจำนำไว้ ๗ ถูก จำตากแดดอยู่ขาดคัก^๔

เป็นค้น

อาจารย์ตนกรบาดโคถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติยกเลิกวิธีพิจารณาโจรผู้ร้าย
ตามอาจารย์ตนกรบาด ร.ศ.๑๑๕ ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อ ๑ มีนาคม ๒๔๓๕ ตามพระราช-
ปรารภของสมเด็จเจ้าในกรมหลวงราชบุรีว่า "... เป็นเหตุให้เกิดความเสื่อมเสียในกระบวน-
การพิจารณาไต่ถาม เพราะเหตุที่ผู้พิพากษาอาจหลงพลาดลงอาญาแก่ผู้ไม่มีผิด... ถ้อยคำ
เช่นนั้นอาจเป็นกำลังคดีจริงหรือเท็จที่จะต้องกล่าวเพื่อให้เห็นทุกขเวทนา ก็เป็นได้ทั้งสอง
สถาน..."^๖ ฉะนั้นจึงมีให้เจ้าหน้าที่ของอาญาช่วยเครื่องเขียน เครื่องจำ หรือเครื่อง
ทรมานอย่างอื่นเกรงกายผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นโจรผู้ร้ายเพื่อชักพอกเอาคำให้การ-
รับสารภาพจากผู้ถูกกล่าวหา

นับแต่วันที่พระราชบัญญัติยกเลิกวิธีพิจารณาโจรผู้ร้ายตามอาจารย์ตนกรบาด
ร.ศ.๑๑๕ มีผลบังคับใช้นั้น เป็นการเปลี่ยนแปลงแนวความคิดเกี่ยวกับการรับฟังคำรับสารภาพ
เป็นพยานหลักฐานที่สำคัญไปสู่แนวความคิดใหม่ที่ว่า ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าทุกคนบริสุทธิ์จนกว่า

^๑ กฎหมายลักษณะกระลาการ มหาศักราช ๑๙๐๐ มาตรา ๘, ๑๓, ๒๐, ๒๑, ๓๑, ๓๓, ๓๔, ๔๑, ๔๘, ๕๖, ๕๘, ๖๓, ๘๔, ๑๐๕.

^๒ กฎหมายลักษณะอุทธรณ์ ๑ มาตรา ๑๐.

^๓ กฎหมายสามสิบหกขอ จุลศักราช ๑๐๔๘ ฎีก ๗, ๓๖.

^๔ พระราชกำหนดเกา จุลศักราช ๑๐๙๕ ฎีก ๔, ๖, ๕๖.

^๕ พระราชบัญญัติยกเลิกวิธีพิจารณาโจรผู้ร้ายตามอาจารย์ตนกรบาด ร.ศ. ๑๑๕

(พ.ศ.๒๔๓๕) มาตรา ๑.

^๖ เรื่องเดียวกัน, คำปรารภ.

^๗ เรื่องเดียวกัน, มาตรา ๖.

จะพิสูจน์ได้ว่าเขาเป็นผู้กระทำผิด อันมีผลทำให้เจ้าหน้าที่งานในกระบวนการยุติธรรมจะปฏิบัติกับผู้ถูกกล่าวหาและผู้กระทำผิดมิได้ จนกว่าจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเขากระทำผิด คำรับสารภาพที่ได้มาโดยการบังคับ ชูเชี้ย ล่อลวง ให้สัญญา หรือจูงใจ ด้วยประการใด ๆ อันมิชอบแล้วจะนำมาอ้างเป็นพยานหลักฐานยืนยันเขาในการพิจารณาคดีชั้นศาลมิได้^๖ ดังนี้ในปัจจุบัน

ความสัมพันธ์ระหว่างคำรับสารภาพกับการพิจารณาคดีของศาล

แต่เดิมนั้นการพิจารณาคดีทางอาญาของประเทศไทย เมื่อจำเลยรับสารภาพตามข้อกล่าวหา โดยมิได้ยกข้อต่อสู้หรือการยกเหตุบรรเทาโทษแล้วศาลย่อมมีอำนาจพิพากษาลงโทษได้โดยไม่ต้องฟังพยานหลักฐานอื่น^๗ ไมว่าจะเป็นความผิดประเภทใดก็ตาม ต่อมาศาลจะพิพากษาลงโทษได้โดยไม่ต้องฟังพยานหลักฐานอื่นมีแต่เฉพาะในความผิดที่ไม่ร้ายแรงเท่านั้น ถ้าความผิดที่ผิดตราโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่สิบปีขึ้นไปแล้วในทางปฏิบัติของศาลในปัจจุบันก่อนพิพากษาศาลต้องฟังพยานใจทักจนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำผิดจริงเสมอ^๘ และต่อมาได้เปลี่ยนเป็นความผิดที่ผิดตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานหนักกว่านั้น ที่กฎหมายกำหนดให้ศาลฟังพยานใจทักจนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้

^๖ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๓๐ . ; รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๒๘ . ; รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๑๓ มาตรา ๓๒ . ; รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๒๖.

^๗ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๑๓ มาตรา ๓๕ . ; ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๕, ๒๖๖.

^๘ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญาสำหรับใช้ไปพลางก่อน ร.ถ. ๑๑๕ มาตรา ๑๑.

^๙ วุฒิสภาสภานิติบัญญัติแห่งชาติ, พระยา, คำบรรยายวิธีพิจารณาความอาญา (พระนคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๒๓), หน้า ๒๔๓ - ๒๔๔.

^๕ พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๑๓๖.

กระทำผิดจริงก่อนมีคำพิพากษา^๑ เป็นที่น่าสงสัยเกินกว่าศาลมักจะปฏิบัติเช่นนี้เสมอ แม้ว่า
 ความประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จะกำหนดให้เป็นดุลพินิจของศาลที่จะให้
 นำสืบพยานหลักฐานหรือไม่ก็ได้ก็ตาม

ความสัมพันธ์ระหว่างคำรับสารภาพกับเหตุบรรเทาโทษ

กฎหมายอาญาของไทยถือว่า คำรับสารภาพจัดอยู่ในลักษณะของการให้ความรู้
 แก่ศาล อันเป็นเหตุบรรเทาโทษ หรือเป็นเหตุอันควรปราณีความกฎหมายลักษณะอาญาเดิม
 ซึ่งปรากฏให้เห็นในทางปฏิบัติมากเรื่องหนึ่ง

คำรับสารภาพอันเป็นเหตุบรรเทาโทษได้นั้น จะต้องเข้าลักษณะเป็นประโยชน์
 แก่การพิจารณาคดีของศาล^๕ ซึ่งไม่เป็นผลร้ายต่อกฎหมาย^๖ และจะต้องไม่เป็นการกระทำ

^๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๖)
 พ.ศ. ๒๕๕๕ มาตรา ๑๑.

^๒ จิตติ หิงศกรพิชัย, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
 แสงทองการพิมพ์, ๒๕๑๘), หน้า ๘๓๓ - ๘๓๓ .; คู่มือผู้พิพากษา ประมวลกฎหมายอาญา
 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แสงสุวิการพิมพ์, ๒๕๒๐), หน้า ๘๓๓.

^๓ สง่า สีนะสมิต, กฎหมายอาญา ๑ (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
 รามคำแหง, ๒๕๒๖), หน้า ๒๓๑ - ๒๓๓.

^๔ อุทธิศ แสงโกสสิก, กฎหมายอาญา ๑ (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์,
 ๒๕๒๕), หน้า ๑๒๖ - ๑๒๓.

^๕ ฎีกาที่ ๑๐๐๕/๒๕๖๖, ๘๖๕/๒๕๖๘, ๗/๒๕๗๐, ๘๘๐/๒๕๗๐, ๘๑๖/๒๕๗๕,
 ๑๖๑/๒๕๗๗, ๓๓๖/๒๕๗๗, ๑๑๗/๒๕๘๘, ๖๖๘/๒๕๘๓, ๑๓๗๑/๒๕๘๗, ๓๘๗/๒๕๙๐,
 ๑๒๘๑/๒๕๙๘, ๕๖๕/๒๕๙๘, ๑๖๑/๒๕๙๐, ๒๖๖/๒๕๙๐, ๑๑๐๓/๒๕๙๐, ๘๘/๒๕๙๑,
 ๘๖๕/๒๕๙๒, ๑๐๐๑/๒๕๙๒, ๑๘๑๓/๒๕๙๔, ๑๒๐๘/๒๕๙๖, ๑๓๘๐/๒๕๙๖, ๒๕๘๘/๒๕๙๕.

^๖ ฎีกาที่ ๓๑/๒๕๖๑.

เพราะจำนวนข้อพยานหลักฐาน ถ้าศาลสามารถพิพากษาลงโทษได้โดยอาศัยพยานหลักฐาน
อื่นอยู่แล้ว แม้จะมีคำรับสารภาพก็ไม่เป็นเหตุบรรเทาโทษเพราะไม่เป็นประโยชน์แก่การ
พิจารณาคดี เหตุบรรเทาโทษอันเนื่องมาจากคำรับสารภาพเป็นเหตุส่วนตัว และใช้
เฉพาะคดีที่กำลังพิจารณาเท่านั้น แต่หากขอเท็จจริงจากคำรับสารภาพไม่เป็นความผิด
ก็ไม่อยู่ในเหตุบรรเทาโทษเพราะลงโทษไม่ได้อยู่แล้ว

ในประเพณีที่ความผิดบางประเภท คำรับสารภาพอาจเป็นเหตุบรรเทาโทษ
หรือเหตุยกเว้นโทษ เช่นความผิดฐานเบิกความเท็จ (crime of perjury)
และความผิดฐานฟ้องเท็จ (crime of false accusation) เป็นต้น หากผู้กระทำความผิด
รับสารภาพก่อนศาลมีคำพิพากษา ศาลอาจลดโทษหรือยกเว้นโทษให้ก็ได้แล้วแต่กรณี^๖ ซึ่งบท
บัญญัติดังกล่าวนี้ไม่มีปรากฏในประมวลกฎหมายอาญาของไทย

เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพตามปกติแล้วศาลจะถือเป็นเหตุบรรเทาโทษและ
ลดโทษให้เสมอ เว้นแต่กรณีรับสารภาพเพราะจำนวนข้อพยานหลักฐานและรับสารภาพใน

^๖ ฎีกาที่ ๓๙๐/๒๔๖๐, ๔๘๐/๒๔๖๐, ๕๕๗/๒๔๖๑, ๕๖๓/๒๔๖๒, ๙๐/๒๔๖๖,
๓๓๓-๓๓๕/๒๔๕๓, ๓๖๗/๒๔๕๔, ๑๖๑/๒๕๑๐, ๘๑๑/๒๕๑๕, ๕๓๕/๒๕๒๐, ๑๔๗๕/๒๕๒๐.

^๗ ฎีกาที่ ๑๙/๒๔๕๙, ๗๑๗/๒๔๖๖, ๙๖๙/๒๔๖๖, ๑๐๘๕/๒๔๖๖, ๒๓๑/๒๔๖๘,
๘๒๕/๒๔๖๘, ๗/๒๔๗๐, ๔๘๐/๒๔๗๐, ๕๕๗/๒๔๗๑, ๕๒๓/๒๔๗๒, ๙๑๒/๒๔๗๔, ๕๘/๒๔๗๖,
๕๒๕/๒๔๗๖, ๖๙๓/๒๔๗๖, ๑๖๑/๒๔๗๗, ๓๗๕/๒๔๕๓, ๑๗๗๑/๒๔๗๗, ๓๖๗/๒๔๕๔,
๑๖๑/๒๔๑๐, ๑๔๔๙/๒๕๑๓, ๑๖๑๔/๒๕๑๓, ๒๒๖๕/๒๕๑๕, ๕๕๗/๒๕๑๖, ๗/๒๕๒๕.

^๘ ฎีกาที่ ๓๔๕/๒๔๗๗.

^๙ ฎีกาที่ ๓๐๕/๒๔๗๑.

^{๑๐} ฎีกาที่ ๕๓๓/๒๔๕๗, ๗๕/๒๕๐๓, ๒๐๖๗/๒๕๑๔, ๒๗๖๕/๒๕๒๖.

^๖ Thomas L. Blakemore, The Criminal Code of Japan As Amendment in ๑๙๕๔ and the Minor Offenses Law of Japan (Tokyo : Charles E. Tuttle Company, ๑๙๕๔), pp. ๑๐๘-๑๑๑.

^๗ The Criminal of Japan As Amendment ๑๙๕๔, Article ๑๖๙, ๑๗๐, ๑๗๑, ๑๗๓.

ข้อเท็จจริงที่ไม่เป็นความผิดเท่านั้น แต่หากรับสารภาพในชั้นตอนที่ต่างกันก็จะมีผลทำให้ ศาลลดโทษให้ต่างกันออกไปด้วย ทั้งนี้ ศาลอาจจะพิจารณาถึงระดับของความสำนึกผิดก็ อาจ ^๑เป็นได้ กล่าวคือ การรับสารภาพชั้นจับกุม สอบสวนและชั้นพิจารณาคดี ศาลลดให้ กึ่งหนึ่ง ^๒ การรับสารภาพก่อนสืบชยานโจทก์ ลดให้กึ่งหนึ่ง ^๓ การรับสารภาพชั้นสอบสวนปฏิเสธ ชั้นศาลหรืออ้างเหตุป้องกันตัว ศาลลดโทษให้หนึ่งในสามเท่านั้น ^๔ แต่ถ้าหากปฏิเสธมาตลอด ก็ไม่อยู่ในเหตุบรรเทาโทษ

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ ฎีกาที่ ๒๖๖๑/๒๕๖๐.

^๒ ฎีกาที่ ๑๐๐๑/๒๕๑๒.

^๓ ฎีกาที่ ๑๒๔๑/๒๕๐๘, ๒๖๒/๒๕๑๐, ๔๖๕/๒๕๑๒.